6 Οκτωβρίου, 1939

Ομιλία του Αρχηγού και Καγκελάριου του Ράιχ Αδόλφου Χίτλερ στο γερμανικό Ράιχσταγκ

Aufruf zum Frieden!

Έκκληση για ειρήνη!

6 Οκτωβρίου 1939,
Ομιλία του Αρχηγού και Καγκελάριου του Ράιχ Αδόλφου Χίτλερ στο Ράιχσταγκ

«Έκκληση για ειρήνη μετά την επιτυχημένη πολωνική εκστρατεία»

Σε αυτήν την σχεδόν προφητική ομιλία του Ράιχσταγκ, μετά την επιτυχημένη πολωνική εκστρατεία, ο Αδόλφος Χίτλερ έκανε επείγουσα έκκληση για ειρήνη στα κράτη που είχαν κηρύξει τον πόλεμο στη Γερμανία. Είναι ενδιαφέρον ότι οι προτάσεις σε αυτήν την ομιλία μοιάζουν πολύ με το ειρηνευτικό σχέδιο 7 σημείων που έκανε ο Ρούντολφ Έςς κατά την ειρηνευτική πτήση του στην Αγγλία στις 10 Μαΐου 1941, δεκαεννέα μήνες αργότερα.
Ο Χίτλερ υπεισέρχεται στις συνέπειες της λεγόμενης Συνθήκης των Βερσαλλιών, η οποία δεν θα έφερνε μόνο καταστροφή στη Γερμανία, αλλά και στα λεγόμενα νικηφόρα έθνη του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου.
Επιπλέον, αναφέρεται στην ειρηνική αναθεώρηση τουλάχιστον μιας από τις τρομερές συνέπειες αυτής της λεγόμενης «Συνθήκης» μέσω της Συμφωνίας του Μονάχου και στους αμετάβλητους συνοριακούς κανονισμούς ορισμένων ευρωπαϊκών κρατών και διαβεβαιώνει ότι η εκχώρηση εδάφους της γερμανικής εθνικής επικράτειας στη Δανία που ρυθμίζεται στη λεγόμενη «Συνθήκη των Βερσαλλιών» ήταν «αμετάβλητη». Το ίδιο λέει και για την εκχώρηση εδάφους του Όιπεν-Μαλμεντί από το έδαφος του Γερμανικού Ράιχ στο Βέλγιο.

«Ούτε ο γερμανικός λαός ούτε εγώ έχουμε ορκιστεί στη Συνθήκη των Βερσαλλιών, αλλά εγώ έχω ορκιστεί μόνο για την ευημερία του λαού μου, του οποίου είμαι εκπρόσωπος.»
Αδόλφος Χίτλερ!

Πηγή:
https://www.reichstagsprotokolle.de/Blatt2_n4_bsb00000613_00052.html

4η Συνεδρίαση

Παρασκευή 6 Οκτωβρίου 1939

Η συνεδρίαση ξεκίνησε στις 12:04 από τον Πρόεδρο.

Πρόεδρος Γκέρινγκ: Η συνεδρίαση ξεκινά.

Κύριοι βουλευτές μου! Πρώτα απ' όλα, θέλουμε να τιμήσουμε τη μνήμη του βουλευτή που έδωσε τη ζωή του στις μάχες στην Πολωνία για τον Φύρερ, τον λαό και την Πατρίδα, τον Γιόακιμ Μάγιερ-Κβάντε υποστράτηγο των SA.

(Οι βουλευτές σηκώνονται από τις θέσεις τους.)

Τιμούμε επίσης τη μνήμη του άλλου θανόντος του οίκου, του κόμη φον ντερ Σούλενμπουργκ, του Σεριάου και του βαρώνου φον Ράιμπνιτς.

Σηκωθήκατε από τις θέσεις μας προς τιμήν των νεκρών· σας ευχαριστώ.

Μπαίνουμε στην ημερήσια διάταξη:

Παραλαβή δήλωσης από την κυβέρνηση του Ράιχ.

Ο Αρχηγός μας έχει τον λόγο.

Αδόλφος Χίτλερ, Αρχηγός και Καγκελάριος του Ράιχ (χαιρετίζεται με θυελλώδεις ζητωκραυγές): Βουλευτές, άνδρες του γερμανικού Ράιχσταγκ!

Σε μια μοιραία στιγμή εσείς, βουλευτές μου, συγκεντρωθήκατε εδώ σαν εκπρόσωποι του γερμανικού λαού την 1η Σεπτεμβρίου του τρέχοντος έτους. Τότε έπρεπε να σας ενημερώσω για τις δύσκολες

αποφάσεις που μας είχε επιβάλει η αδιάλλακτη, προκλητική στάση ενός κράτους. Πέντε εβδομάδες έχουν περάσει από τότε. Αν σας ζήτησα να έρθετε εδώ ξανά σήμερα, το έκανα, για να μπορέσω να σας δώσω έναν απολογισμό των γεγονότων του παρελθόντος και την απαραίτητη εικόνα για εσάς για το παρόν και στο μέτρο του δυνατού, για το μέλλον.

Για δύο μέρες οι πόλεις, οι αγορές και τα χωριά μας στολίστηκαν με τις σημαίες και τα σύμβολα του νέου Ράιχ. Κάτω από το χτύπημα των καμπάνων ο γερμανικός λαός πανηγύρισε μια μεγάλη, μοναδική νίκη στην ιστορία. Ένα κράτος τουλάχιστον 36 εκατομμυρίων ανθρώπων, ένας στρατός περίπου 50 μεραρχιών πεζικού και ιππικού πολέμησαν εναντίον μας. Οι προθέσεις του ήταν πολύ πιο εκτεταμένες, τη βεβαιότητά του ότι θα κατέστρεφε το γερμανικό μας Ράιχ τη θεωρούσε δεδομένη.

Οκτώ μέρες όμως, μετά το ξέσπασμα αυτού του πολέμου, ο κύβος ερρίφθη για τον πόλεμο. Όπου τα πολωνικά στρατεύματα συγκρούονταν με τις γερμανικές μονάδες, ανακόπτονταν ή συντρίβονταν. Το τολμηρό εγχείρημα της επιθετικής στρατηγικής της Πολωνίας κατά της γερμανικής επικράτειας του Ράιχ κατέρρευσε οικτρά μετά τις πρώτες σαράντα οκτώ ώρες της εκστρατείας. Με παράτολμες επιθέσεις, με ασύγκριτες προελάσεις, οι γερμανικές μεραρχίες, η αεροπορία και το όπλο των τεθωρακισμένων, καθώς και οι μονάδες του ναυτικού, άρπαξαν την πρωτοβουλία· σε καμία στιγμή δεν μπορούσαν να τους την αφαιρέσουν.

Μετά από 14 ημέρες, το μεγαλύτερο μέρος του πολωνικού στρατού είτε είχε διασκορπιστεί, είχε είχα αιχμαλωτιστεί, είτε περικυκλώθηκε. Οι γερμανικές στρατιές, όμως, είχαν καλύψει αποστάσεις και είχαν καταλάβει περιοχές σε αυτό το διάστημα, που πριν από 25 χρόνια θα χρειάζονταν πάνω από 14 μήνες για να καλύψουν. Ακόμα κι αν ορισμένες εφημερίδες με ιδιαίτερο στρατηγικό πνεύμα σε άλλα μέρη του κόσμου προσπάθησαν να απεικονίσουν τον ρυθμό αυτής της εκστρατείας σαν απογοητευτικό για τη Γερμανία, όλοι ωστόσο γνωρίζουμε ότι, μέχρι τώρα δεν έχει υπάρξει μεγαλύτερο επίτευγμα ανώτερης στρατηγικής στην ιστορία του πολέμου. Το γεγονός ότι τα τελευταία υπολείμματα του Πολωνικού στρατού μπόρεσαν να αντέξουν στη Βαρσοβία, στο Μόντλιν και στο Χελ μέχρι την 1η Οκτωβρίου δεν ήταν αποτέλεσμα της αποτελεσματικότητάς τους, αλλά οφειλόταν μόνο στην ψυχραιμία μας και στην αίσθηση ευθύνης μας. Απαγόρευσα τη θυσία περισσότερων ανθρώπων από ό,τι ήταν απολύτως απαραίτητο, δηλαδή απάλλαξα συνειδητά τη γερμανική στρατιωτική ηγεσία από την άποψη που επικρατούσε ακόμη κατά τη διάρκεια του Παγκοσμίου Πολέμου ότι, για χάρη του κύρους, ορισμένες υποχρεώσεις έπρεπε να εκπληρωθούν κάτω από οποιεσδήποτε συνθήκες μέσα σε συγκεκριμένο χρόνο. Αυτό που ήταν απολύτως απαραίτητο να γίνει, έγινε, χωρίς να λαμβάνεται υπόψη η θυσία. Αλλά ό,τι μπορούσε να αποφευχθεί, παραλείφθηκε. Δεν θα ήταν πρόβλημα για εμάς να διασπάσουμε την αντίσταση στη Βαρσοβία στις 10 μέχρι τις 12, όπως την διασπάσαμε από τις 25 Σεπτεμβρίου έως τις 27 Σεπτεμβρίου.

Πρώτον, ήθελα μόνο να σώσω γερμανικές ζωές και δεύτερον, είχα την ελπίδα, έστω και απατηλή, ότι θα μπορούσε και στην πολωνική πλευρά τουλάχιστον για μια φορά να υπερισχύσει το αίσθημα της ευθύνης και της λογικής αντί της ανεύθυνης τρέλας.

Αλλά ακριβώς εδώ, σε μικρότερη κλίμακα, επαναλήφθηκε ακριβώς το ίδιο δράμα, το οποίο είχαμε αναγκαστεί να ζήσουμε στο παρελθόν σε μεγαλύτερο βαθμό. Η προσπάθεια να πειστεί ο υπεύθυνος για την ηγεσία των πολωνικών στρατευμάτων, στο βαθμό που υπήρχε, για την ματαιότητα, και μάλιστα για την τρέλα μιας αντίστασης, ειδικά σε μια πόλη εκατομμυρίων ανθρώπων, απέτυχε. Ένας αρχιστράτηγος, που ο ίδιος τράπηκε σε φυγή με τον πιο άδοξο τρόπο, επέβαλε μια αντίσταση στην πρωτεύουσα της χώρας του, που δεν μπορούσε παρά να οδηγήσει στην καταστροφή της. Συνειδητοποιώντας ότι η οχύρωση του φρουρίου της Βαρσοβίας από μόνη της μάλλον δεν θα άντεχε στη γερμανική επίθεση, μετέτρεψε ολόκληρη την πόλη σε ένα φρούριο, εκτείνοντας προς διάφορες κατευθύνσεις οδοφράγματα, τάσσοντας σε όλες τις πλατείες, στους δρόμους και στις αυλές, θέσεις πυροβολαρχιών, χτίζοντας χιλιάδες φωλιές πολυβόλων και καλώντας όλο τον πληθυσμό να συμμετέχει στις μάχες. Από οίκτο για τις γυναίκες και τα παιδιά, πρόσφερα στους κυβερνώντες στη Βαρσοβία τουλάχιστον να αφήσουν τον άμαχο πληθυσμό να φύγει. Είχα προχωρήσει σε κατάπαυση του πυρός, εξασφάλισα τις απαραίτητες διαδρομές εξόδου και όλοι περιμέναμε μάταια έναν βουλευτή, όπως περιμέναμε μάταια έναν Πολωνό διαπραγματευτή στα τέλη Αυγούστου. Ο περήφανος Πολωνός διοικητής της πόλης δεν μας τίμησε ούτε καν με μια απάντηση. Είχα παρατείνει τις διορίες για κάθε ενδεχόμενο, έδωσα εντολή στα βομβαρδιστικά και στο βαρύ πυροβολικό να επιτίθενται μόνο σε στρατιωτικούς στόχους που ήταν σε καλή κατάσταση και επανέλαβα το αίτημά μου: και πάλι ήταν μάταιο. Στη συνέχεια έκανα την πρόταση μια ολόκληρη συνοικία της πόλης, η Πράγα, να μη βομβαρδιστεί καθόλου, αλλά να διατηρηθεί για τον άμαχο πληθυσμό, έτσι ώστε να μπορεί να έχει τη δυνατότητα να αποσυρθεί εκεί. Και αυτή η πρόταση αντιμετωπίστηκε με την πολωνική περιφρόνηση. Δύο φορές έκανα μια προσπάθεια να απομακρύνω τη διεθνή αποικία από την πόλη. Τελικά αυτό το κατάφερα με πολλές δυσκολίες, αν και, στην περίπτωση των Ρώσων, μόνο την τελευταία στιγμή.

Στη συνέχεια διέταξα την έναρξη της επίθεσης στις 25 Σεπτεμβρίου. Οι ίδιοι οι υπερασπιστές, που αρχικά είχαν αισθανθεί ότι δεν άρμοζε στην αξιοπρέπειά τους ακόμα και να σκεφτούν αυτές τις ανθρωπιστικές προτάσεις, στη συνέχεια, ωστόσο άλλαξαν τη στάση τους πολύ γρήγορα. Στις 25 Σεπτεμβρίου ξεκίνησε η γερμανική επίθεση και στις 27 Σεπτεμβρίου συνθηκολόγησαν! Με περισσότερους από 120.000 άνδρες, δεν είχαν το θάρρος να κάνουν μια τολμηρή έξοδο, όπως έκανε κάποτε ο δικός μας Γερμανός Στρατηγός Λίτζμαν που βρέθηκε μπροστά στο Μπρίσινυ με πολύ κατώτερες δυνάμεις, αλλά αντ’ αυτού, επέλεξαν να καταθέσουν τα όπλα τους.

Επομένως δεν θα πρέπει να κάνουμε σύγκριση μεταξύ αυτού και του

Αλκαζάρ. Εκεί, για βδομάδες, οι Ισπανοί ήρωες αψήφησαν με γενναιότητα τις σκληρές επιθέσεις και δικαίως κέρδισαν την αθανασία με αυτόν τον τρόπο. Εδώ, όμως, κάποιος άφησε ξεδιάντροπα μια μεγάλη πόλη να καταστραφεί και στη συνέχεια παραδόθηκε μετά από 48 ώρες επίθεσης. Ο Πολωνός στρατιώτης πολέμησε γενναία σε κάποιες θέσεις, αλλά η ηγεσία του μπορεί – ξεκινώντας από την κορυφή – να χαρακτηριστεί μόνο ανεύθυνη, αδίστακτη και ανίκανη.

Ακόμη και μπροστά στο Χελ είχα δώσει εντολή, να μη θυσιαστεί ούτε ένας άνδρας χωρίς την πιο ενδελεχή προετοιμασία. Και εκεί η παράδοση έγινε τη στιγμή που τελικά ανακοινώθηκε και είχε αρχίσει η γερμανική επίθεση.

Κάνω αυτές τις δηλώσεις, βουλευτές μου, για να αποκλείσω τη δημιουργία ιστορικών μύθων· γιατί εάν αυτή η εκστρατεία γεννήσει ποτέ έναν τέτοιο μύθο, τότε αυτός ο μύθος θα πρέπει να αφηγείται μόνο την ιστορία του Γερμανού τυφεκιοφόρου, ο οποίος τόσο στην επίθεση όσο και στην προέλαση,...

(θυελλώδη, επαναλαμβανόμενα χειροκροτήματα)

...πρόσθεσε ακόμη μια σελίδα στη δική του αιώνια, ένδοξη ιστορία του. Αυτός ο θρύλος μπορεί να σχηματιστεί γύρω από τα βαριά όπλα τα οποία, με ανείπωτες προσπάθειες, έσπευσαν να βοηθήσουν αυτό το πεζικό. Άξιοι αυτού του μύθου είναι και οι μαυροφορεμένοι άνδρες των τεθωρακισμένων δυνάμεών μας, οι οποίοι με τολμηρή αποφασιστικότητα, χωρίς να λαμβάνουν υπόψη την ανώτερη δύναμη και την αντίσταση [του εχθρού], εκτόξευσαν επιθέσεις στο μέτωπο ξανά και ξανά και τέλος, αυτός ο θρύλος πρέπει να δοξάσει και εκείνους τους ατρόμητους πιλότους, που αψήφησαν το θάνατο και ενώ γνώριζαν ότι κάθε κατάρριψη που δεν θα τους σκότωνε στον αέρα, θα τους οδηγούσε σε μια τρομερή σφαγή με το πήδημά τους στη γη, παρακολουθούσαν με ακλόνητη επιμονή και επιτέθηκαν με βόμβες και πολυβόλα όποτε διατάσσονταν να επιτεθούν ή όταν εμφανιζόταν ένας στόχος. Και το ίδιο ισχύει για τους ήρωες του όπλου των υποβρυχίων μας.

Όταν, ένα κράτος 36 εκατομμυρίων κατοίκων και τέτοιας στρατιωτικής δύναμης καταστρέφεται ολοσχερώς μέσα σε 4 εβδομάδες και όταν ο νικητής δεν βιώνει ούτε μια οπισθοχώρηση σε όλο αυτό το διάστημα, τότε αυτό δεν είναι απόδειξη της εύνοιας της τύχης, αλλά απόδειξη του υψηλότερου επιπέδου εκπαίδευσης, της καλύτερης ηγεσίας και γενναιότητας που αψηφά τον θάνατο.

(Δυνατά χειροκροτήματα.)

Ο Γερμανός στρατιώτης έβαλε τώρα για άλλη μια φορά το δάφνινο στεφάνι, που του είχαν κλέψει με δόλο το 1918, γερά πάνω στο κεφάλι του. Στεκόμαστε όλοι με βαθιά συγκίνηση και ευγνωμοσύνη μπροστά στους πολλούς άγνωστους, ανώνυμους γενναίους άνδρες του γερμανικού μας λαού. Για πρώτη φορά παρατάχθηκαν, προερχόμενοι

από όλες τις περιοχές της Μεγάλης Γερμανίας· το αίμα όμως που έχυσαν μαζί θα τους ενώσει ακόμη πιο στενά από ό,τι θα μπορούσε ποτέ οποιαδήποτε κατασκευή συνταγματικού δικαίου.

Όλους εμάς η συνειδητοποίηση αυτής της δύναμης της Βέρμαχτ μας, μας γεμίζει με σιγουριά ηρεμίας, γιατί δεν απέδειξε τη δύναμή της μόνο στην επίθεση, αλλά και στη διατήρηση όσων έχει αποκτήσει. Η άριστη εκπαίδευση του κάθε αξιωματικού και άνδρα έχει αποδειχθεί στον υψηλότερο βαθμό. Σε αυτήν πρέπει να αποδοθεί ο εξαιρετικά μικρός αριθμός θυμάτων, τα οποία αν και μεμονωμένα επώδυνα, είναι πολύ κάτω από αυτό που πιστεύαμε ότι θα έπρεπε να περιμένουμε. Και όμως το σύνολο αυτών των απωλειών δεν δίνει ακριβή εικόνα της σκληρότητας των επιμέρους μαχών, γιατί υπήρχαν συντάγματα και μεραρχίες τα οποία, δεχόμενα επίθεση από ένα συντριπτικό αριθμό πολωνικών σχηματισμών ή συναντώντας τα ίδια στην επίθεση, έπρεπε να κάνουν πολύ βαριές αιματηρές θυσίες.

Από τη μεγάλη σειρά μαχών και αγώνων που διαδέχονταν η μία την άλλη τόσο γρήγορα, νομίζω ότι μπορώ να αναφέρω μόνο δύο επεισόδια σαν παραδείγματα πολλών. Όταν για την κάλυψη της Στρατιάς του Στρατάρχη φον Ράιχεναου, που προήλαυνε κατά του Βιστούλα, στην αριστερή του πτέρυγα κινούνταν κλιμακωτά οι μεραρχίες της Στρατιάς του στρατηγού φον Μπλάσκοβιτς εναντίον της Βαρσοβίας συγκλίνοντας, με αποστολή να αποκρούσει την επίθεση του κέντρου του Πολωνικού στρατού στο πλευρό της πτέρυγας της Στρατιάς του Στρατηγού φον Ράιχεναου, τους συνάντησε σε μια στιγμή που οι πολωνικές στρατιές υποτίθεται ότι είχαν ήδη υποχωρήσει στο Βιστούλα, χτυπώντας ξαφνικά την προελαύνουσα Στρατιά του στρατηγού φον Μπλάσκοβιτς. Ήταν μια απεγνωσμένη προσπάθεια των Πολωνών να ξεφύγουν από το δαχτυλίδι που τους περικύκλωνε. Τέσσερις πολωνικές μεραρχίες και αρκετές μονάδες του ιππικού έπεσαν επάνω σε μια μόνο ενεργή Γερμανική μεραρχία, που όσο και να απλωνόταν έπρεπε να καλύψει μια γραμμή περίπου 30 χιλιομέτρων. Παρά την πενταπλάσια ή εξαπλάσια υπεροχή του εχθρού, και παρά την κόπωση των στρατευμάτων, που πολεμούσαν και προέλαυναν για μέρες, αυτή η μεραρχία αντιμετώπισε την επίθεση, και σε πολλά σημεία απώθησε τον εχθρό σε αιματηρές μάχες σώμα με σώμα και ούτε λύγισε ούτε υποχώρησε μέχρι που να εμφανιστούν οι απαραίτητες ενισχύσεις. Και ενώ το ραδιόφωνο του εχθρού διέδιδε ήδη θριαμβευτικά νέα για ένα ρήγμα στο Λοτζ, ο στρατηγός της μεραρχίας με ενημέρωνε, με τον βραχίονά του σπασμένο σε νάρθηκα, για την πορεία της επίθεσης, την παρεμπόδιση του ρήγματος και την γενναία συμπεριφορά των στρατιωτών του.

(Δυνατά χειροκροτήματα.)

Εδώ βέβαια οι απώλειες ήταν μεγάλες.

Μια γερμανική μεραρχία εθνοφυλακής μαζί με μικρές επιπρόσθετες μονάδες είχε την εντολή, να ωθήσει τους Πολωνούς στο βόρειο τμήμα του Διαδρόμου, να καταλάβει την Γκντύνια και να προελάσει προς την

κατεύθυνση της χερσονήσου Χελ. Αυτή η μεραρχία εθνοφυλακής ήταν αντιμέτωπη με Πολωνικές ειδικές δυνάμεις, ναυτικά στρατεύματα, σχολές δοκίμων αξιωματικών και υπαξιωματικών, ναυτικό πυροβολικό και ιππικό. Με ψύχραιμη αποφασιστικότητα αυτή η γερμανική μεραρχία εθνοφυλακής προχώρησε στην εκπλήρωση της αποστολής της, παρόλο που αυτό σήμαινε ότι αντιμετώπιζε έναν αριθμητικά πολύ ανώτερο αντίπαλο. Σε λίγες μέρες, οι Πολωνοί αναγκάστηκαν να υποχωρήσουν από τη μια θέση στην άλλη, συνελήφθηκαν 12.600 αιχμάλωτοι, η Γκντύνια απελευθερώθηκε, έκαναν έφοδο και άλλοι 4.700 άνδρες ωθήθηκαν προς τη χερσόνησο της Χελ και περικυκλώθηκαν. Καθώς οι αιχμάλωτοι παρατάσσονταν έβλεπες μια συγκινητική εικόνα: οι νικητές, ως επί το πλείστον ηλικιωμένοι άνδρες, πολλοί με μετάλλια του Μεγάλου Πολέμου στα στήθη τους και μπροστά τους περνούσαν οι φάλαγγες των αιχμαλώτων πολέμου, νεαροί άνδρες ηλικίας μεταξύ είκοσι και είκοσι οκτώ ετών.

Δεδομένου ότι τώρα θα σας ανακοινώσω τον αριθμό των νεκρών και των τραυματιών μας, σας ζητώ να σηκωθείτε.

(Οι βουλευτές σηκώνονται.)

Αν και αυτός ο αριθμός, χάρη στην εκπαίδευση των στρατευμάτων μας, χάρη στην αποτελεσματικότητα των όπλων μας και στην ηγεσία των μονάδων μας αποτελεί μόλις και μετά βίας το ένα εικοστό αυτού που νομίζαμε ότι έπρεπε να φοβόμαστε στην αρχή, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι κάθε ένας από εκείνους που έδωσαν τη ζωή τους εδώ έχει θυσιάσει το μεγαλύτερο αγαθό για τον λαό του και το Ράιχ μας, που μπορεί να δώσει ένας άνδρας στο λαό του.

Σύμφωνα με τα στοιχεία της 30ης Σεπτεμβρίου 1939, τα οποία δεν αναμένεται να μεταβληθούν σε μεγάλο βαθμό στη συνέχεια, στο στρατό, στο πολεμικό ναυτικό και την πολεμική αεροπορία, συμπεριλαμβανομένων των αξιωματικών, έπεσαν 10.572 άνδρες, τραυματίστηκαν 30.322 και αγνοούνται 3.404. Από εκείνους που αγνοούνται, ένα μέρος που έπεσε στα χέρια των Πολωνών, δυστυχώς θα πρέπει να θεωρούνται ότι έχουν σφαγιαστεί και σκοτωθεί. Σε αυτά τα θύματα της πολωνικής εκστρατείας οφείλουμε την ευγνωμοσύνη μας, στους τραυματίες τη φροντίδα μας, στους συγγενείς τη συμπόνια μας και τη βοήθειά μας.

Με την πτώση των φρουρίων της Βαρσοβίας, του Μόντλιν και την παράδοση της Χελ, η εκστρατεία στην Πολωνία τελείωσε. Η διασφάλιση της χώρας από τους αδέσποτους επιδρομείς, τις συμμορίες των ληστών και τους μεμονωμένους τρομοκράτες, πραγματοποιείται με αποφασιστικότητα. Το αποτέλεσμα των μαχών ήταν η καταστροφή όλων των πολωνικών στρατευμάτων. Το αποτέλεσμα ήταν η διάλυση αυτού του κράτους. Μέχρι στιγμής 694.000 αιχμάλωτοι άνδρες ξεκίνησαν την πορεία προς το Βερολίνο.

(Δυνατά χειροκροτήματα.)

Η λεία του υλικού είναι ακόμα εμφανής.

Ταυτόχρονα, από τότε που ξέσπασε ο πόλεμος, η γερμανική Βέρμαχτ είναι σε κατάσταση ετοιμότητας στη Δύση και περιμένει τον εχθρό. Το πολεμικό ναυτικό του Ράιχ στη μάχη για την Βεστερπλάτε, την Γκντύνια και τη Χελ, στην εξασφάλιση της Βαλτικής Θάλασσας και του κόλπου της Ελιγολάνδης έχει εκπληρώσει το καθήκον του, αλλά και το όπλο των υποβρυχίων μας αγωνίστηκε με τρόπο που είναι αντάξιος στους αξέχαστους ήρωες του χθες.

Εν όψει αυτής της ιστορικά μοναδικής κατάρρευσης αυτού του αποκαλούμενου πολιτικού φορέα, τίθεται αναμφισβήτητα το ερώτημα για όλους για τον τρόπο με τον οποίο μπόρεσε να προκύψει μια τέτοια εξέλιξη. Το λίκνο του πολωνικού κράτους ήταν στις Βερσαλλίες. Από τις αμέτρητες αιματηρές θυσίες όχι των Πολωνών, αλλά από των Γερμανών και των Ρώσων, γεννήθηκε αυτό το κατασκεύασμα. Αυτό που προηγουμένως είχε αποδείξει για αιώνες την ανικανότητά του να ζήσει, γονιμοποιήθηκε τεχνητά από μια εξίσου μη βιώσιμη γερμανική κυβέρνηση αρχικά το 1916 και γεννήθηκε τεχνητά από μια μη ρεαλιστική γερμανική κυβέρνηση το 1920. Αγνοώντας μια εμπειρία σχεδόν μισής χιλιετηρίδας, χωρίς να ληφθούν υπόψη τα δεδομένα αρκετών εκατοντάδων χρόνων ιστορικής εξέλιξης, χωρίς να σεβαστούν τις εθνογραφικές συνθήκες και αγνοώντας κάθε οικονομική σκοπιμότητα κατασκευάστηκε στις Βερσαλλίες ένα κράτος, το οποίο, από τη φύση του, αργά ή γρήγορα θα γινόταν αιτία σοβαρών κρίσεων. Ένας άνδρας, που δυστυχώς σήμερα είναι και πάλι ο χειρότερος εχθρός μας, εκείνη την περίοδο το είχε προβλέψει με σαφήνεια, ο Λόιντ Τζορτζ και όπως και πολλοί άλλοι προειδοποίησε, όχι μόνο κατά τον σχηματισμό αυτού του μορφώματος, αλλά και κατά την περίοδο της μετέπειτα επέκτασης, ότι είχε δημιουργηθεί ενάντια σε κάθε λογική και ενάντια σε κάθε δίκαιο. Εκείνη την εποχή εξέφρασε τον φόβο, ότι ένα τέτοιο κράτος θα δημιουργούσε μια ολόκληρη σειρά συγκρούσεων, που αργά ή γρήγορα θα μπορούσαν να αποτελέσουν την αφορμή για σοβαρές ευρωπαϊκές αντιπαραθέσεις.

Το γεγονός είναι ότι σε αυτό το νέο λεγόμενο κράτος μέχρι σήμερα δεν έχει διευκρινιστεί η δομή των εθνικοτήτων του. Πρέπει να ξέρετε τις μεθόδους των πολωνικών δημοσκοπήσεων για να καταλάβετε πόσο εξωπραγματικές και ασήμαντες ήταν και είναι τα στατιστικά στοιχεία για την πληθυσμιακή σύνθεση αυτής της περιοχής. Το 1919, οι Πολωνοί διεκδίκησαν εδάφη στα οποία ισχυρίστηκαν ότι κατέχουν πλειοψηφία 95%, για παράδειγμα στην Ανατολική Πρωσία, ενώ η μεταγενέστερη ψηφοφορία που έγινε έδειξε ένα πλήρες 2% για τους Πολωνούς. Στην τελική του μορφή στο κράτος που δημιουργήθηκε εις βάρος της πρώην Ρωσίας, της Αυστρίας και της Γερμανίας, οι μη πολωνικοί λαοί υπέστησαν βάρβαρη κακοποίηση και καταπίεση, τυραννία και βάσανα, που κάθε ψηφοφορία εξαρτιόταν μόνο από τη διακριτική ευχέρεια του αντίστοιχου βοεβόδα και έτσι έπαιρναν το επιθυμητό ή το απαιτούμενο παραποιημένο αποτέλεσμα. Αλλά ακόμη και το αναμφισβήτητο πολωνικό στοιχείο μόλις που έπαιρνε μια ψηλότερη αποτίμηση. Όταν αυτό το δημιούργημα αντιμετωπιζόταν σαν

δημοκρατία από τους πολιτικούς του δυτικού ημισφαιρίου, αυτό ήταν μια κοροϊδία προς τα θεμέλια των δικών τους συστημάτων. Γιατί σε αυτή τη χώρα κυβερνούσε μια μειονότητα αριστοκρατών ή μη αριστοκρατών γαιοκτημόνων και πλούσιων διανοουμένων, για τους οποίους ο πολωνικός λαός στην καλύτερη περίπτωση αντιπροσώπευε μόνο μια μάζα εργατικού δυναμικού. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ποτέ περισσότερο από το 15% του συνολικού πληθυσμού δεν υποστήριξε αυτό το καθεστώς. Αυτό αντιστοιχούσε στην κατάσταση οικονομικής ανάγκης και στο χαμηλό πολιτιστικό επίπεδο. Το έτος 1919 αυτό το κράτος πήρε από την Πρωσία αλλά και από την Αυστρία επαρχίες που είχαν αναπτυχθεί μετά από αρκετούς αιώνες εργασίας και σε ορισμένες περιπτώσεις μάλιστα άκμασαν. Σήμερα, 29 χρόνια μετά, σταδιακά μετατρέπονται ξανά σε στέπα. Ο Βιστούλας, ο ποταμός, του οποίου οι εκβολές ήταν πάντα τόσο πολύ σημαντικές για την πολωνική κυβέρνηση, λόγω έλλειψης κάθε φροντίδας είναι πλέον ακατάλληλος για οποιαδήποτε πραγματική κυκλοφορία και, ανάλογα με την εποχή, είναι είτε ένα άγριο ρεύμα είτε ένα αποξηραμένο ρυάκι. Οι πόλεις και τα χωριά είναι παραμελημένα, οι δρόμοι, με ελάχιστες εξαιρέσεις, απεριποίητοι και ερειπωμένοι. Όταν επισκέπτεται κανείς για πρώτη φορά αυτή τη χώρα για δύο ή τρεις βδομάδες, τότε θα πάρει μια ιδέα για την έννοια της λέξης «Πολωνική Οικονομία»!

(Χειροκρότημα και γέλιο.)

Παρά τις αφόρητες συνθήκες σε αυτή τη χώρα, η Γερμανία προσπάθησε να δημιουργήσει μια αποδεκτή σχέση μαζί της. Εγώ ο ίδιος είχα δοκιμάσει κατά τα έτη ’33 και ’34, για κάποια δίκαιη και αξιοπρεπή ισορροπία μεταξύ των εθνικών μας συμφερόντων και επιθυμούσα να διατηρήσω την ειρήνη με αυτή τη χώρα. Υπήρξε μια εποχή, που όταν ο στρατάρχης Γιούζεφ Πιουτσούτσκι ήταν ακόμα ζωντανός, στην οποία φαινόταν δυνατό να πραγματοποιηθεί αυτή η ελπίδα, αν και σε μικρή κλίμακα. Γι’ αυτό το σκοπό χρειαζόταν απίστευτη υπομονή και μια ακόμη μεγαλύτερη αυτοσυγκράτηση. Διότι για πολλούς Πολωνούς βοεβόδες η κρατική συμφωνία μεταξύ της Γερμανίας και της Πολωνίας φαινόταν να είναι μόνο μια άδεια γι’ αυτούς για την πλέον ακόμη πιο ακίνδυνη δίωξη και εξαφάνιση του τοπικού γερμανικού στοιχείου. Στα επόμενα χρόνια μέχρι το 1922 πάνω από 1,5 εκατομμύριο Γερμανοί έπρεπε να εγκαταλείψουν την πρώην πατρίδα τους. Τους έδιωχναν, συχνά χωρίς να μπορούν να πάρουν μαζί τους ούτε τα πιο απαραίτητα ρούχα. Όταν το 1938 η περιοχή της Όλζα έπεσε στα χέρια των Πολωνών, χρησιμοποίησαν την ίδια μέθοδο εναντίον των Τσέχων που ζούσαν εκεί. Πολλές χιλιάδες από αυτούς αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν τις δουλειές τους, τα σπίτια τους, τα χωριά και τις πόλεις τους συχνά μέσα σε λίγες ώρες, και μόλις και μετά βίας μπόρεσαν να πάρουν μόνο μια βαλίτσα ή ένα κουτί με ρούχα. Αυτό συνέβαινε εδώ και χρόνια σε αυτό το κράτος και για χρόνια το παρακολουθούσαμε, προσπαθώντας πάντα να βελτιώσουμε την κατάσταση των δύστυχων Γερμανών που ζούσαν

εκεί, περιορίζοντας την κρατική-πολιτική μας σχέση. Ωστόσο, δεν μπορούσε να παραβλεφθεί ότι κάθε γερμανική προσπάθεια να επιτύχουμε μια διόρθωση των καταχρήσεων κατ' αυτόν τον τρόπο, ερμηνεύτηκαν από τους Πολωνούς ηγέτες μόνο σαν αδυναμία, ίσως και σαν βλακεία.

Δεδομένου ότι η πολωνική κυβέρνηση προχωρούσε τώρα στο να υποδουλώσει το Ντάντσιχ σταδιακά με χιλιάδες τρόπους, προσπάθησα να βρω μια λύση με κατάλληλες προτάσεις, που θα επέτρεπαν στο Ντάντσιχ εθνικοπολιτικά να προσαρτηθεί στη Γερμανία σύμφωνα με τη βούληση του πληθυσμού του χωρίς να βλάψουν τις οικονομικές ανάγκες και τα λεγόμενα δικαιώματα της Πολωνίας. Εάν σήμερα ισχυρίζεται οποιοσδήποτε, ότι αυτά ήταν τελεσίγραφα, τότε αυτό είναι ένα ψέμα. Διότι οι προτάσεις που υποβλήθηκαν στην πολωνική κυβέρνηση τον Μάρτιο του 1939 δεν ήταν τίποτε άλλο παρά οι προτάσεις και οι σκέψεις που είχα συζητήσει προσωπικά με τον Υπουργό Εξωτερικών Μπεκ πολύ νωρίτερα. Μόνο που την άνοιξη του 1939 πίστευα, ότι θα μπορούσα να διευκολύνω την πολωνική κυβέρνηση να αποδεχθεί αυτές τις προτάσεις, μπροστά στη δική της κοινή γνώμη, προσφέροντάς τους, σαν ισοδύναμο με το μερίδιο των επιθυμιών της Σλοβακίας για να διασφαλιστεί η ανεξαρτησία τους.

Εάν η πολωνική κυβέρνηση εκείνη την εποχή αρνήθηκε να συζητήσει αυτές τις προτάσεις, τότε υπήρχαν δύο λόγοι για να το κάνει.

Πρώτον, οι σοβινιστικές πολεμικές δυνάμεις που τους ξεσήκωναν από πίσω δεν σκέφτηκαν καν να λύσουν το πρόβλημα του Ντάντσιχ, αλλά αντίθετα, ζούσαν ήδη με τις δημοσιογραφικές και ρητορικές ελπίδες που εκφράστηκαν αργότερα να αποκτήσουν εδάφη του γερμανικού Ράιχ πολύ πιο πέρα από το Ντάντσιχ, πράγμα που σήμαινε ότι μπορούσαν να επιτεθούν και να κατακτήσουν. Και μάλιστα αυτές οι επιθυμίες δεν τελείωναν στην Ανατολική Πρωσία, όχι, σε μια πληθώρα δημοσιεύσεων και σε μια συνεχή σειρά προσφωνήσεων και ομιλιών, από επαναστάτες κ.λπ. εκτός από την προσάρτηση της Ανατολικής Πρωσίας, απαιτούσαν και την προσάρτηση της Πομερανίας, της Σιλεσίας, ζητούσαν τον Όντερ σαν τελευταίο σύνορο και μάλιστα στο τέλος αναφέρθηκε ακόμα και ο Έλβας σαν φυσική διαχωριστική γραμμή μεταξύ Γερμανίας και Πολωνίας. Αυτές οι απαιτήσεις, που σήμερα μπορεί να θεωρούνται τρελές, τότε όμως παρουσιάστηκαν με φανατική σοβαρότητα, υποκινήθηκαν με σχεδόν αστείο τρόπο με τον ισχυρισμό μιας «πολωνικής εκπολιτιστικής αποστολής»...

(γέλιο)

...και σαν δικαιολογημένες, ότι μπορούσαν να εκπληρωθούν, επισημαίνοντας σχετικά τη δύναμη του πολωνικού στρατού. Ενώ έστελνα στον τότε Πολωνό υπουργό των εξωτερικών μια πρόσκληση για να συζητήσουμε τις προτάσεις μας, τα πολωνικά στρατιωτικά περιοδικά έγραφαν ήδη για την αναξιότητα του γερμανικού στρατού, τη δειλία του γερμανικού στρατιώτη, την κατωτερότητα των γερμανι-

κών όπλων, την προφανή ανωτερότητα των πολωνικών ένοπλων δυνάμεων και την σιγουριά ότι σε περίπτωση πολέμου, θα νικήσουν τους Γερμανούς μπροστά στο Βερολίνο και θα καταστρέψουν το Ράιχ. Αλλά ο άνθρωπος που ήθελε να «κάνει κομματάκια» τον γερμανικό στρατό μπροστά στο Βερολίνο δεν ήταν απλώς κάποιος μικρός Πολωνός αγράμματος, αλλά ο στρατάρχης Ρύντς-Σμίγκλυ ο οποίος ζει σήμερα στη Ρουμανία.

Οι παραβιάσεις και οι προσβολές που έπρεπε να καταπιούν η Γερμανία και οι γερμανικές ένοπλες δυνάμεις από αυτούς τους ερασιτέχνες στρατιωτικούς δεν θα ήταν αποδεκτά από οποιοδήποτε άλλο κράτος, αλλά ούτε και από κανέναν άλλο λαό. Κανένας Γάλλος και πιθανότατα κανένας Άγγλος στρατηγός δεν θα επέτρεπε ποτέ μια παρόμοια κρίση για τις γερμανικές ένοπλες δυνάμεις και αντίστροφα κανένας Γερμανός για τις Αγγλικές είτε τις Γαλλικές είτε τις Ιταλικές, όπως εδώ και χρόνια και μετά τον Μάρτιο του 1939 όλο και πιο συχνά ακούγαμε και βλέπαμε από την πολωνική πλευρά. Χρειάστηκε μια μεγάλη αυτοκυριαρχία γι' αυτό το σκοπό για να παραμείνουμε ήρεμοι μπροστά σε αυτές τις αυθάδεις, εξωφρενικές προσβολές, παρά την επίγνωση ότι οι γερμανικές ένοπλες δυνάμεις σε λίγες βδομάδες θα κατέστρεφαν ολόκληρο αυτό το γελοίο κράτος και το στρατό του και θα το εξαφάνιζαν από το πρόσωπο της γης. Αλλά αυτή η νοοτροπία, για την οποία ήταν υπεύθυνη η ηγετική τάξη στην Πολωνία, ήταν ο πρώτος λόγος, για τον οποίο η πολωνική κυβέρνηση αρνήθηκε, στις γερμανικές προτάσεις ακόμη και το σκεπτικό μιας συζήτησης.

Ο δεύτερος λόγος, όμως, βρισκόταν σε αυτή την ατυχή υπόσχεση εγγύησης που δόθηκε σε ένα κράτος που δεν απειλούνταν καθόλου, αλλά που, τώρα προστατευμένο από δύο παγκόσμιες δυνάμεις, πείστηκε πολύ γρήγορα ότι θα μπορούσε ατιμώρητο να προκαλέσει μια μεγάλη δύναμη και ίσως ακόμη και να ήλπιζε ότι μ' αυτό θα μπορούσε να δημιουργήσει τις προϋποθέσεις για την πραγματοποίηση των δικών του βλακωδών φιλοδοξιών. Διότι μόλις η Πολωνία έμαθε ότι είχε αυτή την εγγύηση, ξεκίνησε ένα πραγματικό καθεστώς τρόμου για τις μειονότητες που ζούσαν εκεί. Δεν είναι δουλειά μου να μιλήσω για τη μοίρα των ουκρανικών ή των λευκορωσικών τμημάτων του πληθυσμού· τα συμφέροντά τους σήμερα ανήκουν στη Ρωσία. Αλλά έχω το καθήκον να μιλήσω για την μοίρα εκείνων των εκατοντάδων χιλιάδων Γερμανών, που, εδώ και πολλές εκατοντάδες χρόνια, έφεραν τον πολιτισμό σε αυτή τη χώρα, από την οποία τώρα απελαύνονταν, καταπιέζονταν και βασανίζονταν, αλλά που από τον Μάρτιο του 1939 βρισκόταν στο έλεος ενός πραγματικά σατανικού καθεστώτος τρόμου. Το πόσοι από αυτούς είχαν απαχθεί, το που βρίσκονται, ακόμη και σήμερα δεν μπορεί να προσδιοριστεί. Χωριά με εκατοντάδες Γερμανούς κατοίκους δεν είχαν πλέον καθόλου άνδρες, είχαν εξολοθρευθεί πλήρως. Σε άλλες περιπτώσεις, είχαν βιαστεί και δολοφονηθεί οι γυναίκες, κορίτσια και παιδιά είχαν βιαστεί και σκοτωθεί.

Το 1598 ο Άγγλος σερ Τζορτζ Κάριου είχε γράψει στις διπλωματικές του εκθέσεις προς τη βρετανική κυβέρνηση, ότι τα βασικά χαρακτηρι-

στικά των Πολωνών ήταν η κτηνωδία και η ηθική ασυδοσία. Αυτή η κτηνωδία δεν έχει αλλάξει τους τελευταίους αιώνες. Ακριβώς όπως σφαγίασαν δεκάδες χιλιάδες Γερμανούς και τους βασάνισαν μέχρι θανάτου με σαδιστικό τρόπο, έτσι βασάνισαν και σφαγίασαν τους Γερμανούς στρατιώτες που έπιασαν αιχμαλώτους κατά τη διάρκεια του πολέμου. Αυτό το κακομαθημένο παιδί των δυτικοευρωπαϊκών δημοκρατιών δεν ανήκει καθόλου στα πολιτισμένα έθνη. Για περισσότερα από τέσσερα χρόνια βρισκόμουν στον μεγάλο πόλεμο στα δυτικά. Από καμία από τις αντιμαχόμενες πλευρές δεν έγινε τότε κάτι παρόμοιο. Αλλά αυτό που είχε διαδραματισθεί σε αυτή τη χώρα τους τελευταίους μήνες και που συνέβη τις τελευταίες τέσσερις εβδομάδες είναι ένα ενιαίο κατηγορητήριο εναντίον των υπεύθυνων κατασκευαστών ενός λεγόμενου κρατικού μορφώματος, το οποίο στερείται οποιουδήποτε εθνικού, ιστορικού, πολιτιστικού και ηθικού προαπαιτούμενου. Αν μόνο το 1% από αυτές τις φρικαλεότητες είχαν διαπραχθεί εναντίον Άγγλων οπουδήποτε στον κόσμο, τότε θα ήθελα να δω τους αγανακτισμένους μικροαστούς, που σήμερα καταδικάζουν με υποκριτική αγανάκτηση τις γερμανικές ή τις ρωσικές ενέργειες.

(Δυνατή επιδοκιμασία.)

Όχι! Η παροχή εγγύησης σε αυτό το κράτος και σε αυτήν την ηγεσία του κράτους, με τον τρόπο που έγινε αυτό, δεν θα μπορούσε παρά να οδηγήσει στη μεγαλύτερη στη χειρότερη καταστροφή. Ούτε η πολωνική κυβέρνηση, ούτε η μικρή κλίκα που την υποστήριζε, ούτε ακόμη και ο λαός αυτού του πολωνικού κράτους σαν τέτοιος ήταν σε θέση, να εκτιμήσουν την έκταση της υποχρέωσης που ανέλαβε η μισή Ευρώπη προς όφελός τους.

Απ’ αυτό το ορμητικό πάθος, αφενός, αλλά και από την αίσθηση της ασφάλειας, που είχαν εξασφαλίσει για τους Πολωνούς κάτω από οποιεσδήποτε συνθήκες, προέκυψε η συμπεριφορά της πολωνικής κυβέρνησης κατά την περίοδο μεταξύ Απριλίου και Αυγούστου του τρέχοντος έτους. Απ’ αυτό εξαρτιόταν και η ανταπόκριση στις προτάσεις μου για ειρήνευση. Η κυβέρνηση απέρριψε αυτές τις προτάσεις, επειδή θεωρούσε ότι η κοινή γνώμη την υποστήριζε, ίσως μάλιστα και να την παρότρυνε και η κοινή γνώμη την στήριζε και την οδηγούσε προς την κατεύθυνση αυτή, επειδή δεν είχε ενημερωθεί καλύτερα από την κυβέρνηση και κυρίως, επειδή ένιωθε ότι ήταν αρκετά ασφαλής σε κάθε ενέργεια προς το εξωτερικό. Όλα αυτά οδήγησαν στην αύξηση των τρομερών πράξεων τρομοκρατίας εναντίον της γερμανικής εθνότητας, στην απόρριψη όλων των προτεινόμενων συμβιβαστικών λύσεων και τέλος σε όλο και μεγαλύτερες επιδρομές στην επικράτεια του Ράιχ. Με μια τέτοια νοοτροπία, όμως, ήταν και κατανοητό ότι αυτή η γερμανική ανεκτικότητα θεωρούνταν μόνο σαν αδυναμία, δηλαδή ότι κάθε φορά που η Γερμανία ενέδιδε, αυτό θεωρούνταν σαν απόδειξη της ευκαιρίας για περαιτέρω δράσεις. Η προειδοποίηση προς την πολωνική κυβέρνηση, να αποφύγει την παρενόχληση του Ντάντσιχ με περαιτέρω τελεσίγραφα και, κυρίως, να

μην στραγγαλίσει οικονομικά την πόλη μακροπρόθεσμα, δεν οδήγησαν σε ανακούφιση της κατάστασης, αλλά αντίθετα, στην συγκοινωνιακή αποκοπή της πόλης. Η προειδοποίηση, να σταματήσουν τελικά οι συνεχείς πυροβολισμοί, οι κακοποιήσεις και τα βασανιστήρια της γερμανικής εθνότητας, ή να τα αντιμετωπίσουν οδήγησε μόνο σε μια αύξηση αυτών των φρικιαστικών πράξεων και σε ενίσχυση των προτροπών και ομιλιών μίσους των Πολωνών βοεβόδων και των στρατιωτικών ηγετών. Οι γερμανικές προτάσεις, έστω και την τελευταία στιγμή για έναν αποδεκτό και εύλογο διακανονισμό απαντήθηκαν με κινητοποιήσεις. Το γερμανικό αίτημα (σύμφωνα με την πρόταση της ίδιας της Αγγλίας) να στείλει έναν μεσάζοντα, δεν ακολουθήθηκε και τη δεύτερη μέρα απαντήθηκε με μια καταφανή προσβλητική δήλωση.

Κάτω από αυτές τις συνθήκες, ήταν σαφές, ότι, σε περίπτωση περαιτέρω επιθέσεων στο έδαφος του Ράιχ, η γερμανική υπομονή θα έφτανε τώρα στο τέλος της. Αυτό που οι Πολωνοί είχαν παρερμηνεύσει σαν αδυναμία, ήταν στην πραγματικότητα η αίσθηση ευθύνης μας και η θέλησή μου, αν αυτό ήταν ακόμα δυνατό, να καταλήξουμε σε μια συμφωνία. Αλλά, επειδή πίστευαν, ότι αυτή η υπομονή και η μακρά ανεκτικότητα, ήταν αδυναμία και θα τους επέτρεπε να κάνουν οτιδήποτε, δεν υπήρχε άλλη επιλογή, απ' το να τους διαφωτίσουμε γι' αυτό το λάθος και τελικά να τους το ανταποδώσουμε με τα μέσα που είχαν χρησιμοποιήσει και οι ίδιοι τα τελευταία χρόνια.

(Θερμή επιδοκιμασία.)

Κάτω από αυτά τα χτυπήματα, αυτό το κράτος διαλύθηκε μέσα σε λίγες εβδομάδες και αφανίστηκε. Με αυτό εξαλείφθηκε μια από τις πιο παράλογες πράξεις των Βερσαλλιών.

(Δυνατά χειροκροτήματα.)

Εάν από αυτή τη γερμανική ανάληψη δράσης παρουσιάστηκε μια ταύτιση συμφερόντων με τη Ρωσία, τότε αυτό δεν οφείλεται μόνο στην ομοιότητα των προβλημάτων, που επηρεάζουν τα δύο κράτη αλλά και στην ομοιότητα των συμπερασμάτων στα οποία κατέληξαν και τα δύο κράτη κατά την αναθεώρηση των σχέσεών τους μεταξύ τους.

Έχω ήδη δηλώσει στην ομιλία μου στο Ντάντσιχ, ότι η Ρωσία είναι οργανωμένη σύμφωνα με αρχές διαφορετικές από τις δικές μας. Ωστόσο, δεδομένου ότι αποδείχθηκε, ότι ο κύριος Στάλιν σε αυτές τις σοβιετο-ρωσικές αρχές δεν βλέπει πλέον κανένα εμπόδιο για την καλλιέργεια φιλικών σχέσεων με κράτη διαφορετικών πεποιθήσεων, τότε και η Εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία δεν βλέπει πλέον κανένα λόγο απ' τη πλευρά της για να χρησιμοποιήσει ένα διαφορετικό κριτήριο.

(Πολύ σωστά!)

Η Σοβιετική-Ρωσία είναι η Σοβιετική-Ρωσία και η Εθνικοσοσιαλιστική

Γερμανία είναι Εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία. Ένα πράγμα όμως είναι σίγουρο, τη στιγμή που και τα δύο κράτη συμφωνούν να σέβονται τα διαφορετικά τους καθεστώτα και τις αντίστοιχες αρχές τους, τότε δεν υπάρχει πλέον λόγος για οποιαδήποτε εχθρότητα μεταξύ τους.

(Θερμή επιδοκιμασία.)

Στην ιστορία σε μεγάλες περιόδους του παρελθόντος, έχει αποδειχθεί ότι οι λαοί αυτών των δύο μεγαλύτερων κρατών στην Ευρώπη ήταν πιο ευτυχισμένοι όταν ζούσαν φιλικά μεταξύ τους. Ο Μεγάλος Πόλεμος, που κάποτε οδήγησε τη Γερμανία και τη Ρωσία τη μία ενάντια στην άλλη, έχει γίνει η ατυχία και των δύο χωρών. Είναι κατανοητό, ότι ιδιαίτερα τα καπιταλιστικά κράτη της Δύσης σήμερα έχουν συμφέρον να ξεσηκώσουν αν είναι δυνατόν αυτά τα δύο κράτη και τις αρχές τους το ένα εναντίον του άλλου. Για αυτόν τον σκοπό και σε αυτόν τον βαθμό θα θεωρούσαν πολύ πιθανόν τη Σοβιετική Ρωσία σαν κατάλληλη χώρα για να συνάψουν μαζί της τις συμφέρουσες στρατιωτικές συμφωνίες. Θεωρούν όμως δόλιο να απορριφθεί αυτή η αξιόλογη προσέγγιση και αντί αυτού να υπάρξει προσέγγιση μεταξύ εκείνων των δυνάμεων που έχουν κάθε λόγο να αναζητούν την ευτυχία των λαών τους σε κοινή ειρηνική συνεργασία για την επέκταση των οικονομικών τους σχέσεων. Είχα δηλώσει πριν από ένα μήνα στο Ράιχσταγκ, ότι η σύναψη του γερμανο-ρωσικού συμφώνου μη επίθεσης αποτελεί σημείο καμπής σε ολόκληρη τη γερμανική εξωτερική πολιτική.

Η νέα συνθήκη φιλίας και το σύμφωνο συμφερόντων που έχει τώρα συναφθεί μεταξύ της Γερμανίας και της Σοβιετικής Ρωσίας όχι μόνο θα καταστήσει δυνατή την ειρήνη και για τα δύο κράτη, αλλά θα τους επιτρέψει και μια ευτυχισμένη μακρόχρονη συνεργασία. Η Γερμανία και η Ρωσία θα διαχωρίσουν από κοινού ένα από τα πιο επικίνδυνα μέρη της Ευρώπης, με απειλητικό χαρακτήρα, και η καθεμιά στο χώρο της θα συμβάλει στην ευημερία των ανθρώπων που ζουν εκεί, και συνεπώς στην ευρωπαϊκή ειρήνη.

Αν σήμερα ορισμένοι κύκλοι θέλουν να δουν σε αυτή την υπόθεση μια ήττα της Ρωσίας ή μια ήττα της Γερμανίας θα ήθελα να τους δώσω την ακόλουθη απάντηση: εδώ και πολλά χρόνια, οι στόχοι της γερμανικής εξωτερικής πολιτικής έχουν πιστωθεί με χαρακτηριστικά που θα μπορούσαν να ξεπηδήσουν μόνο από τη φαντασία ενός μαθητή γυμνασίου.

(Γέλιο.)

Σε μια στιγμή που η Γερμανία παλεύει να εδραιώσει ένα χώρο επιβίωσης, που καλύπτει μόνο μερικές εκατοντάδες χιλιάδες τετραγωνικά χιλιόμετρα, οι ξεδιάντροποι συγγραφείς εφημερίδων, δηλώνουν σε άλλα κράτη, τα οποία ελέγχουν 40 εκατομμύρια τετραγωνικά χιλιόμετρα, ότι η Γερμανία επιδιώκει από την πλευρά της σε αυτό τον πόλεμο την παγκόσμια κυριαρχία. Οι γερμανο-ρωσικές

συμφωνίες θα έπρεπε απλά σε αυτούς τους ανησυχούντες υποστηρικτές της παγκόσμιας ελευθερίας, να έχουν μια τεράστια ηρεμιστική επίδραση γιατί τους το δείχνουν μάλλον με αυθεντικό τρόπο, ότι όλοι αυτοί οι ισχυρισμοί της κατεύθυνσης της Γερμανίας προς τα Ουράλια Όρη, την Ουκρανία, τη Ρουμανία, και ούτω καθεξής, ήταν μόνο ένα γέννημα της ασθενούς φαντασίας του Άρη.

Από μια άποψη, όμως, η απόφαση της Γερμανίας είναι αμετάβλητη, δηλαδή: να επιφέρει ειρηνικές, σταθερές και άρα βιώσιμες συνθήκες και στα ανατολικά του Ράιχ μας. Και εδώ ακριβώς τα Γερμανικά συμφέροντα και οι επιθυμίες συμπίπτουν πλήρως με εκείνα της Σοβιετικής Ρωσίας. Και τα δύο κράτη είναι αποφασισμένα, να μην επιτρέψουν να προκύψουν μεταξύ τους προβληματικές καταστάσεις, οι οποίες θα μπορούσαν να φέρουν το μικρόβιο εσωτερικών αναταραχών και κατά συνέπεια εξωτερικών διαταραχών και που θα μπορούσαν ίσως να επηρεάσουν δυσμενώς τη σχέση μεταξύ των δύο μεγάλων δυνάμεων. Γι’ αυτό το λόγο, η Γερμανία και η Σοβιετική Ρωσία έχουν χαράξει μια σαφή οριοθέτηση των περιοχών αμοιβαίου ενδιαφέροντος με την απόφαση, η καθεμιά από την πλευρά της, να εξασφαλίσει την ειρήνη και την τάξη και να αποτρέψει όλα όσα μπορεί ενδεχομένως θα μπορούσαν να βλάψουν τον άλλο εταίρο.

Οι στόχοι και τα καθήκοντα που απορρέουν από την κατάρρευση του Πολωνικού κράτους είναι περίπου τα ακόλουθα, στο βαθμό που αφορά τη γερμανική σφαίρα συμφερόντων:

1. Η δημιουργία ενός συνόρου του Ράιχ, που θα αποκαθιστά τη δικαιοσύνη των ιστορικών, εθνογραφικών και οικονομικών συνθηκών.

2. Η ειρήνευση σε όλη την περιοχή με την έννοια της δημιουργίας μιας αποδεκτής ειρήνης και τάξης.

3. Η απόλυτη εγγύηση της ασφάλειας όχι μόνο για το έδαφος του Ράιχ, αλλά για ολόκληρη τη σφαίρα συμφερόντων.

4. Η αναδιοργάνωση, η ανασυγκρότηση της οικονομικής ζωής, των μεταφορών, και κατά συνέπεια της πολιτιστικής και πολιτισμικής ανάπτυξης.

5. Το πιο σημαντικό όμως καθήκον είναι μια νέα τάξη των εθνογραφικών ισορροπιών, που σημαίνει μια επανεγκατάσταση των εθνικοτήτων, έτσι ώστε, μετά την ολοκλήρωση αυτής της ανάπτυξης, να δοθούν καλύτερες γραμμές οριοθέτησης από ό, τι συμβαίνει σήμερα.

(Δυνατά χειροκροτήματα.)

Υπό αυτή την έννοια, όμως, αυτό δεν είναι ένα πρόβλημα που περιορίζεται αποκλειστικά σε αυτόν τον χώρο, αλλά πρόκειται για ένα καθήκον που πηγαίνει πολύ πιο πέρα από αυτό. Γιατί ολόκληρη η Ανατολική και η Νοτιοανατολική Ευρώπη είναι εν μέρει γεμάτη με μη απορροφημένα κομμάτια γερμανικών εθνοτικών ομάδων. Ακριβώς σε αυτά βρίσκεται ένας λόγος και μια αιτία συνεχιζόμενων διακρατικών αναταραχών. Στην εποχή της αρχής των εθνικοτήτων και της φυλετικής ιδέας είναι ουτοπικό να πιστεύουμε, ότι αυτά τα μέλη ενός

λαού υψηλής ποιότητας θα μπορούσαν πρόθυμα να αφομοιωθούν. Κατά συνέπεια είναι ένα από τα καθήκοντα της προνοητικής τάξης της ευρωπαϊκής ζωής, να πραγματοποιηθεί μια επανεγκατάσταση εδώ, προκειμένου να εξαλειφθούν με αυτόν τον τρόπο τουλάχιστον ένα μέρος των ευρωπαϊκών πηγών σύγκρουσης.

Η Γερμανία και η Ένωση των Σοβιετικών Δημοκρατιών έχουν συμφωνήσει εδώ για να υποστηρίξουν ο ένας τον άλλο σε αυτό.

(Νέο χειροκρότημα.)

Η κυβέρνηση του γερμανικού Ράιχ δεν θα δεχθεί ποτέ, ότι το υπόλοιπο Πολωνικό κράτος που προέκυψε θα μπορούσε να γίνει οποιοδήποτε ενοχλητικό στοιχείο για το ίδιο το Ράιχ ή ακόμη και μια πηγή αναταραχών μεταξύ του Γερμανικού Ράιχ και της Σοβιετικής Ρωσίας.

(Μπράβο!)

Εάν η Γερμανία και η Σοβιετική Ρωσία αναλάβουν αυτό το έργο αποκατάστασης τότε και τα δύο κράτη μπορούν δικαίως να επισημάνουν ότι η προσπάθεια επίλυσης αυτού του προβλήματος με τις μεθόδους των Βερσαλλιών απέτυχε εντελώς. Και ήταν βέβαιο ότι θα αποτύγχανε, καθώς αυτά τα έργα δεν μπορούν να πραγματοποιηθούν σε ένα πράσινο τραπέζι ή μέσω απλών οδηγιών. Οι περισσότεροι από τους πολιτικούς που εξέφρασαν τη γνώμη τους για αυτό το πιο περίπλοκο θέμα στις Βερσαλλίες δεν είχαν καμία ιστορική γνώση και μάλιστα συχνά δεν είχαν ούτε την παραμικρή ιδέα για την ουσία της αποστολής που τους είχε ανατεθεί.

Δεν φέρουν όμως καμία ευθύνη για τις συνέπειες των πράξεών τους. Η συνειδητοποίηση ότι η δουλειά τους μπορεί τελικά να μην ήταν σωστή, δεν είχε κανένα νόημα, διότι στην πράξη δεν υπήρχε κανένας τρόπος για μια πραγματική αναθεώρηση. Διότι ενώ στη Συνθήκη των Βερσαλλιών προβλεπόταν ότι η δυνατότητα τέτοιων αναθεωρήσεων θα έπρεπε να παραμείνει ανοιχτή, στην πραγματικότητα όλες οι προσπάθειες για να καταλήξουμε σε μια τέτοια αναθεώρηση απέτυχαν και έπρεπε να αποτύχουν ακόμη περισσότερο δεδομένου ότι η Κοινωνία των Εθνών, σαν αρμόδια αρχή σε αυτή την περίπτωση, έπαψε να έχει το δικαίωμα να διεξάγει μια τέτοια διαδικασία.

Μόλις η Αμερική αρχικά αρνήθηκε να επικυρώσει τη Συνθήκη Ειρήνης των Βερσαλλιών ή ακόμα και να ενταχθεί στην Κοινωνία των Εθνών και σύντομα ακολούθησαν άλλοι λαοί, καθώς δεν θεωρούσαν πλέον την παρουσία τους σε αυτήν την ομάδα συμβατή με τα συμφέροντα των χωρών τους, αυτός ο όμιλος χειροτέρευε όλο και περισσότερο, για να γίνει ένας κύκλος για όσους έχουν συμφέρον από το τελεσίγραφο των Βερσαλλιών. Εν πάση περιπτώσει, το γεγονός είναι ότι καμία από τις αναθεωρήσεις που από την αρχή κρίθηκαν απαραίτητες δεν πραγματοποιήθηκε ποτέ από την Κοινωνία των Εθνών.

Δεδομένου ότι στη σημερινή εποχή έχει καθιερωθεί η συνήθεια να

θεωρούμε σαν υπάρχουσα μια κυβέρνηση κοπανατζήδων, έστω κι αν αποτελείται μόνο από τρία μέλη, μόνο υπό την προϋπόθεση ότι έχουν τόσο πολύ χρυσό, ώστε να μην επιβαρύνουν οικονομικά τις δημοκρατικές χώρες υποδοχής,...

(Γέλιο.)

…πρέπει να θεωρηθεί ότι η Κοινωνία των Εθνών θα συνεχίσει θαρραλέα να υπάρχει ακόμη και αν τα έθνη σ' αυτήν παραμείνουν μόνο δύο. Μάλιστα στο τέλος μπορεί να αρκεί και μόνο ένα! Σύμφωνα όμως με το καταστατικό αυτής της ένωσης, κάθε αναθεώρηση των διατάξεων των Βερσαλλιών θα εξακολουθούσε να υπόκειται στην κρίση αυτού του διάσημου ομίλου, ή με άλλα λόγια θα ήταν αδύνατο για πρακτικούς λόγους.

Τώρα, η Κοινωνία των Εθνών σήμερα δεν είναι τίποτα ζωντανό, αλλά είναι ήδη κάτι νεκρό. Αλλά οι πληγέντες λαοί δεν είναι νεκροί, αλλά ζουν και θα συνεχίσουν να επιδιώκουν τα ζωτικά τους συμφέροντα ακόμα κι αν η Κοινωνία των Εθνών δεν είναι σε θέση να τα δει, να τα κατανοήσει ή να τα εξετάσει.

Επομένως, ο Εθνικοσοσιαλισμός δεν είναι ένα φαινόμενο που εξελίχθηκε στη Γερμανία για να αποτρέψει με κακόβουλη πρόθεση την Κοινωνία των Εθνών από τις προσπάθειες αναθεώρησής της, αλλά ένα Κίνημα που ήρθε επειδή για δεκαπέντε χρόνια εμπόδιζε την αναθεώρηση των πιο φυσικών ανθρωπίνων και εθνικών δικαιωμάτων ενός μεγάλου έθνους. Και εγώ προσωπικά δεν θα σταθώ σε κάποιο ξένο πολιτικό που θα εμφανιστεί τώρα και θα δηλώσει ότι αθετώ το λόγο μου, γιατί πρόσβλεπα ότι αυτές οι αναθεωρήσεις θα πραγματοποιηθούν τώρα. Αντίθετα, έδωσα το λόγο μου στο γερμανικό λαό για την εξάλειψη της Συνθήκης των Βερσαλλιών...

(θυελλώδες, συνεχές χειροκρότημα)

...και την αποκατάσταση σε ένα μεγάλο έθνος του φυσικού του δικαιώματος στη ζωή. Ο βαθμός στον οποίο κατοχύρωσα αυτό το δικαίωμα στη ζωή είναι μέτριος. Όταν 46 εκατομμύρια Άγγλοι στα νησιά σφετερίζονται το δικαίωμα να κυριαρχούν σε 40 εκατομμύρια τετραγωνικά χιλιόμετρα αυτής της γης, τότε δεν είναι αδικία όταν 82 εκατομμύρια Γερμανοί απαιτούν το δικαίωμα να ζήσουν σε 800.000 τετραγωνικά χιλιόμετρα, να καλλιεργούν τη γη και να εξασκούν την τέχνη τους.

(Δυνατά χειροκροτήματα.)

Και να συνεχίσουν να απαιτούν την επιστροφή των αποικιακών κτήσεων που κάποτε ήταν δικές του, τις οποίες δεν τις πήραν από άλλους με κλοπή και πόλεμο, αλλά τις απέκτησαν νόμιμα με αγορά, ανταλλαγές και συμβάσεις.

(Δυνατά χειροκροτήματα.)

Επιπλέον, σε όλες τις απαιτήσεις που θέτω προσπαθώ πάντα να επιτύχω τις επιθυμητές αναθεωρήσεις με διαπραγμάτευση. Πάντα αρνιόμουν, όμως, να υποβάλω τα ζωτικά συμφέροντα της Γερμανίας σαν μια υποχρεωτική έκκληση στη δικαιοδοσία κάποιας μορφής αναρμόδιας διεθνούς κοινοπραξίας.

(Δυνατά χειροκροτήματα.)

Όσο λίγο κι αν υποθέτω ότι η Μεγάλη Βρετανία πρέπει να επικαλεστεί να γίνουν σεβαστά τα ζωτικά της συμφέροντα, κανείς δεν πρέπει να το περιμένει αυτό από την εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία. Αλλά έχω – και πρέπει να το δηλώσω επισήμως εδώ – περιορίσει τις απαιτήσεις για την έκταση της αναθεώρησης της Συνθήκης Ειρήνης των Βερσαλλιών. Σε κάθε περίπτωση που ένιωθα να απειλούνται τα ζωτικά δικαιώματα του λαού μου, συμβούλευα τον λαό να επιδείξει αυτοσυγκράτηση και να παραιτηθεί. Αλλά αυτά τα 80 εκατομμύρια πρέπει να ζήσουν κάπου. Εξάλλου, η Συνθήκη των Βερσαλλιών δεν μπόρεσε να εξαλείψει από τον κόσμο ένα γεγονός: ενώ διέλυσε κράτη με τον πιο παράλογο τρόπο, διέλυσε οικονομικές μονάδες, έκοψε γραμμές συγκοινωνιών κ.λπ., οι λαοί, η ζωντανή ουσία από σάρκα και οστά, ακόμα υπάρχουν και θα συνεχίσουν να υπάρχουν στο μέλλον.

(Δυνατά χειροκροτήματα.)

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι από τη στιγμή που ο γερμανικός λαός έχει δεχθεί και έχει συνειδητοποιήσει την ανάστασή του μέσω του εθνικοσοσιαλισμού, έχει γίνει σε μεγάλο βαθμό αποσαφήνιση των γερμανικών σχέσεων με τον περιβάλλοντα κόσμο. Η ανασφάλεια που επιβαρύνει τη συνύπαρξη των λαών δεν είναι αποτέλεσμα των γερμανικών απαιτήσεων, αλλά οφείλεται στις ευρέως δημοσιευμένες κατηγορίες των αποκαλούμενων δημοκρατιών. Οι ίδιες οι γερμανικές απαιτήσεις που έχουν τεθεί είναι πολύ σαφείς και ακριβείς. Ωστόσο εκπληρώθηκαν, όχι χάρη στην διορατικότητα της Κοινωνίας των Εθνών στη Γενεύη, αλλά χάρη στη δυναμική της φυσικής εξέλιξης. Ο στόχος της εξωτερικής πολιτικής του Ράιχ, που διεξήχθη από εμένα, σε καμία περίπτωση δεν ήταν άλλος από την εγγύηση της ύπαρξης και επομένως της ζωής του γερμανικού λαού την εξάλειψη της αδικίας και της παραφροσύνης μιας συνθήκης, η οποία όχι μόνο κατέστρεψε οικονομικά τη Γερμανία, αλλά έφερε εξίσου την καταστροφή στα νικηφόρα έθνη.

Κατά τα λοιπά όμως όλο το έργο που αποσκοπούσε στην ανοικοδόμηση του Ράιχ είχε εσωτερικό προσανατολισμό. Σε καμία άλλη χώρα του κόσμου, η επιθυμία για ειρήνη δεν ήταν μεγαλύτερη από ότι στο γερμανικό λαό. Είναι μια ευτυχία για την ανθρωπότητα και όχι δυστυχία, που κατάφερα να εξαλείψω με ειρηνικό τρόπο τη πιο τρελή ανεφάρμοστη Συνθήκη των Βερσαλλιών χωρίς να επιβαρύνω με

το εσωτερικό πολιτικό βάρος ξένους πολιτικούς. Ότι αυτή η διαδικασία εξάλειψης για κάποιους ενδιαφερόμενους μπορεί να ήταν οδυνηρή, είναι κατανοητό. Ωστόσο, έχει ακόμα μεγαλύτερη είναι η αξία ότι αυτή η νέα διευθέτηση έγινε σε όλες τις περιπτώσεις, με μόνη εξαίρεση το τελευταίο, χωρίς αιματοχυσία. Αλλά η τελευταία αναθεώρηση αυτής της συνθήκης θα μπορούσε να είχε γίνει εξίσου ειρηνικά, αν τα δύο γεγονότα που ανέφερα δεν είχαν το αντίθετο αποτέλεσμα. Η ευθύνη όμως για αυτό ανήκει κατά κύριο λόγο σε εκείνους που όχι μόνο δεν ήταν ευχαριστημένοι με τις προηγούμενες ειρηνικές αναθεωρήσεις, αλλά αντιθέτως, διαμαρτυρήθηκαν επειδή έβλεπαν την ειρηνική ανοικοδόμηση μιας νέας Κεντρικής Ευρώπης, και συγκεκριμένα μιας Κεντρικής Ευρώπης που θα μπορούσε σταδιακά να δώσει στους κατοίκους της εργασία και ψωμί για άλλη μια φορά.

Ανέφερα νωρίτερα ότι ένας από τους στόχους της κυβέρνησης του Ράιχ ήταν να διασαφηνίσει τις σχέσεις της με τους γείτονές μας. Και εδώ μπορώ να αναφέρω μερικά γεγονότα που δεν μπορούν να διαγραφούν από τα ψέματα που διαδίδονται σε όλο τον κόσμο από τους γραφιάδες του διεθνή Τύπου:

1. Η Γερμανία έχει συνάψει συμφωνίες μη επίθεσης με τα κράτη της Βαλτικής. Τα γερμανικά συμφέροντα εκεί έχουν αποκλειστικά οικονομικό χαρακτήρα.

2. Η Γερμανία δεν είχε ποτέ συγκρούσεις συμφερόντων ή ακόμη και σημεία διαμάχης με τα σκανδιναβικά κράτη και ακόμη και σήμερα δεν έχει την παραμικρή. Στη Σουηδία και τη Νορβηγία προσφέρθηκαν δύο συμφωνίες μη επίθεσης από τη Γερμανία και απλώς τις απέρριψαν επειδή κατά κάποιο τρόπο αισθάνονται ότι δεν απειλούνται.

3. Στις σχέσεις της με τη Δανία, η Γερμανία δεν έχει συνέπειες από την εκχώρηση γερμανικού εδάφους που υπαγόρευε η Συνθήκη των Βερσαλλιών. Αντίθετα, έχει δημιουργήσει πιστές και φιλικές σχέσεις με τη Δανία. Δεν ζητήσαμε αναθεώρηση, αλλά αντ' αυτού έχουμε συνάψει σύμφωνο μη επίθεσης με τη Δανία. Οι σχέσεις με αυτό το κράτος βασίζονται επομένως σε μια αμετάβλητη, πιστή και φιλική συνεργασία.

4. Η Ολλανδία:

Το νέο Ράιχ προσπάθησε να συνεχίσει τη παραδοσιακή φιλία με την Ολλανδία, υπήρξε καμιά διαφορά μεταξύ των δύο κρατών και δεν έχουν δημιουργηθεί νέες.

5. Με το Βέλγιο:

Αμέσως μετά την ανάληψη των υποθέσεων του κράτους, προσπάθησα να κάνω τις σχέσεις με το Βέλγιο φιλικές. Έχω απορρίψει κάθε αναθεώρηση και κάθε αίτημα αναθεώρησης. Το Ράιχ δεν έχει διατυπώσει απαιτήσεις που θα μπορούσαν με οποιονδήποτε τρόπο να εκληφθούν σαν απειλή για το Βέλγιο.

6. Με την Ελβετία:

Η Γερμανία τηρεί την ίδια στάση απέναντι στην Ελβετία. Η κυβέρνηση του Ράιχ δεν έδωσε ποτέ ούτε την παραμικρή αιτία αμφιβολίας ως προς την επιθυμία της για πιστές σχέσεις μεταξύ των δύο χωρών. Παρεμπιπτόντως, η ίδια δεν παραπονέθηκε ποτέ για τις σχέσεις των δύο χωρών.

7. Αμέσως μετά την ολοκλήρωση της «Ένωσης» (Anschluss), γνωστοποίησα στη Γιουγκοσλαβία ότι εφεξής η Γερμανία θα θεωρούσε τα σύνορα με αυτό το κράτος σαν αμετάβλητα και ότι θέλαμε μόνο να ζήσουμε μαζί της με ειρήνη και φιλία.

8. Έχουμε μακροχρόνια παραδοσιακή στενή και εγκάρδια φιλία με την Ουγγαρία. Και εδώ, τα σύνορα είναι αμετάβλητα.

9. Η ίδια η Σλοβακία απευθύνθηκε στη Γερμανία με την επιθυμία της για βοήθεια μετά την ίδρυση του κράτους της. Η ανεξαρτησία της αναγνωρίζεται από το Ράιχ και δεν παραβιάζεται.

Η Γερμανία έχει ξεκαθαρίσει και ρυθμίσει τις σχέσεις της όχι μόνο με αυτά τα κράτη, οι οποίες είχαν μερικώς υποστεί μεγάλες πιέσεις λόγω της επιβολής της Συνθήκης των Βερσαλλιών, αλλά και με τις μεγάλες δυνάμεις.

Σε συνεργασία με τον Ντούτσε, έχω επιφέρει μια αλλαγή στις σχέσεις μεταξύ του Ράιχ και της Ιταλίας. Τα υφιστάμενα μεταξύ των δύο κρατών σύνορα αναγνωρίζονται επίσημα και από τα δύο κράτη σαν αμετάβλητα. Κάθε πιθανότητα σύγκρουσης συμφερόντων εδαφικής φύσης εξαλείφθηκε. Οι πρώην αντίπαλοι του παγκοσμίου πολέμου έχουν γίνει πλέον εγκάρδιοι φίλοι.

(Δυνατά χειροκροτήματα.)

Δεν σταματήσαμε στην εξομάλυνση των σχέσεων, αλλά στα χρόνια που ακολούθησαν συνάψαμε ένα σύμφωνο βασισμένο στις ιδεολογικές και πολιτικές αρχές το οποίο αποδείχθηκε ένα δραστικό στοιχείο της ευρωπαϊκής συνεργασίας.

Πάνω απ’ όλα, όμως, επιχείρησα να ξεκαθαρίσω τις σχέσεις μας με τη Γαλλία και να τις καταστήσω αποδεκτές και για τα δύο έθνη. Κάποτε εξέθεσα εδώ τις γερμανικές απαιτήσεις με απόλυτη σαφήνεια, και ποτέ δεν παρέκκλινα από αυτή τη δήλωση. Η επιστροφή του εδάφους του Σάαρ ήταν η μόνη απαίτηση που θεωρούσα σαν απαραίτητη προϋπόθεση για μια γερμανογαλλική συνεννόηση. Αφού η ίδια η Γαλλία ανέλαβε την υποχρέωση να λύσει πιστά αυτό το πρόβλημα, οποιεσδήποτε περαιτέρω γερμανικές απαιτήσεις προς την Γαλλία αποσύρθηκαν· δεν υφίστανται πλέον περαιτέρω απαιτήσεις και δεν θα τεθεί ποτέ ένα τέτοιο αίτημα, πράγμα που σημαίνει, ότι αρνήθηκα ακόμα να θίξω το πρόβλημα της Αλσατίας - Λορένης, όχι επειδή υποχρεώθηκα να το πράξω, αλλά επειδή αυτό το θέμα δεν αποτελεί καθόλου πρόβλημα που θα μπορούσε να σταθεί εμπόδιο στις γερμανογαλλικές σχέσεις. Αποδέχθηκα το διακανονισμό του 1919 και αρνήθηκα να αφήσω ένα τέτοιο πρόβλημα να μας οδηγήσει σε έναν αιματηρό πόλεμο, αργά ή γρήγορα, που δεν έχει καμία σχέση με τα γερμανικά ζωτικά συμφέροντα, αλλά είναι πολύ πιθανό να βυθίζει κάθε δεύτερη γενιά σε έναν ολέθριο πόλεμο. Η Γαλλία το ξέρει αυτό. Είναι αδύνατο για οποιονδήποτε Γάλλο πολιτικό να σηκωθεί τώρα και να δηλώσει, ότι έχω διατυπώσει ποτέ οποιοδήποτε αίτημα κατά της Γαλλίας, το οποίο θα ήταν ασυμβίβαστο με την γαλλική τιμή ή με τα γαλλικά συμφέροντα.

(Θερμή επιδοκιμασία.)

Αντί να θέσω αιτήματα στη Γαλλία, της απηύθυνα τη μοναδική επιθυμία να θάψουμε για πάντα την παλιά εχθρότητα και να αφήσουμε τα δύο έθνη με το σπουδαίο ιστορικό τους παρελθόν να βρουν το δρόμο να συνεννοηθούν για άλλη μια φορά.

(Νέα θερμή επιδοκιμασία.)

Έκανα τα πάντα για να εξαλείψω από το γερμανικό λαό, ακόμη και τη σκέψη μιας αμετάβλητης κληρονομικής εχθρότητας και στη θέση της να ενσταλάξω το σεβασμό για τα μεγάλα επιτεύγματα του γαλλικού λαού, για την ιστορία του, όπως ακριβώς κάθε Γερμανός στρατιώτης έχει τον υψηλότερο σεβασμό για τα επιτεύγματα των γαλλικών ενόπλων δυνάμεων.

Δεν ήταν λιγότερες οι προσπάθειές μου για μια γερμανο-αγγλική συνεννόηση, μάλιστα προχωρώντας ακόμη περισσότερο για μια γερμανο-αγγλική φιλία. Ποτέ, και σε καμία περίπτωση, δεν έβαλα πραγματικά εμπόδια στα βρετανικά συμφέροντα. Δυστυχώς, πολύ συχνά, χρειάστηκε να αποτρέψω βρετανικές παρεμβάσεις στα γερμανικά συμφέροντα, ακόμα και όταν δεν επηρέαζαν την Αγγλία στο ελάχιστο. Έφτασα πλέον να νοιώθω σαν ένα στόχο της ζωής μου όχι μόνο να συνεννοηθούν οι δυό λαοί, αλλά και συναισθηματικά να φέρω τον ένα κοντά στον άλλο. Ο γερμανικός λαός με ακολούθησε πρόθυμα σε αυτόν τον δρόμο, το αν οι προσπάθειές μου απέτυχαν, πρέπει να αποδοθεί σε μια εχθρότητα, που προσωπικά με ταρακούνησε πολύ, μιας μερίδας βρετανών πολιτικών και δημοσιογράφων οι οποίοι δεν έκρυψαν το γεγονός ότι ο μοναδικός τους στόχος ήταν, για λόγους που είναι ανεξήγητοι σε εμάς, να αρχίσουν ενάντια στη Γερμανία, με την πρώτη κατάλληλη ευκαιρία, ακόμη έναν πόλεμο.

(Φωνές: Ου, ου!)

Όσο λιγότερους πραγματικούς λόγους έχουν αυτοί οι άνδρες για αυτό το εγχείρημα, τόσο περισσότερο προσπαθούν να προσφέρουν ένα κίνητρο που να δικαιολογεί τις πράξεις τους με κενές φράσεις και ισχυρισμούς. Ακόμα και σήμερα όμως πιστεύω, ότι μπορεί να υπάρξει μια ειρήνευση στην Ευρώπη και στον κόσμο μόνο όταν η Γερμανία και η Αγγλία έρθουν σε συνεννόηση. Αυτή η πεποίθηση επανειλημμένα με οδήγησε να κάνω βήματα προς μια τέτοια συνεννόηση. Εάν στο τέλος δεν μας οδήγησε στο επιθυμητό αποτέλεσμα, τότε πραγματικά δεν έφταιγα εγώ.

Και τέλος, προσπάθησα να επιτύχω μια εξομάλυνση των σχέσεων με τη Σοβιετική Ρωσία και να τις θέσω σε μια φιλική βάση. Χάρη σε μια παρόμοια γραμμή σκέψης στον Στάλιν, επιτεύχθηκε και αυτό. Και τώρα απολαμβάνουμε διαρκείς, φιλικές σχέσεις με αυτό το κράτος, οι συνέπειες των οποίων θα είναι ευεργετικές και για τους δύο λαούς.

Συνοπτικά, οι αναθεωρήσεις της Συνθήκης των Βερσαλλιών που

εφάρμοσα δεν έχουν δημιουργήσει χάος στην Ευρώπη, αντίθετα δημιούργησαν τις προϋποθέσεις για σαφείς, σταθερές και, κυρίως, βιώσιμες συνθήκες.

(Δυνατά χειροκροτήματα.)

Μόνο αυτός που μισεί αυτή την τάξη στην Ευρώπη και που επιθυμεί την αταξία, μπορεί να είναι εχθρός αυτών των πράξεων.

(Ξανά δυνατά χειροκροτήματα.)

Αλλά αν κάποιος πιστεύει, με υποκριτικό ύφος, ότι πρέπει να απορρίψει τις μεθόδους με τις οποίες δημιουργήθηκε μια βιώσιμη τάξη στα εδάφη της Κεντρικής Ευρώπης, τότε δεν μπορώ μόνο παρά να απαντήσω, ότι σε τελική ανάλυση δεν έχει τόσο πολύ σημασία η μέθοδος αλλά η επωφελής επιτυχία.

(Θερμή επιδοκιμασία.)

Πριν την ανάληψη της εξουσίας από μέρους μου, η Κεντρική Ευρώπη και όχι μόνο η Γερμανία, αλλά και τα γειτονικά κράτη, είχαν βυθιστεί σε μια κατάσταση απελπιστικής ανεργίας. Οι παραγωγές μειώθηκαν και έτσι μειώθηκε αναπόφευκτα και η κατανάλωση από τους ανθρώπους. Το βιοτικό επίπεδο βυθίστηκε, η φτώχεια και η εξαθλίωση ήταν οι συνέπειες. Κανένας από αυτούς τους επικριτές ξένους πολιτικούς δεν μπορεί να αμφισβητήσει, ότι όχι μόνο στο παλιό Ράιχ, αλλά και σε όλες τις περιοχές που τώρα είναι ενωμένες μαζί του, καταφέραμε να εξαλείψουμε αυτά τα σημάδια αποσύνθεσης, και μάλιστα κάτω από τις πιο δύσκολες συνθήκες. Αυτό έχει αποδείξει ότι αυτός ο κεντροευρωπαϊκός χώρος μπορεί να επιβιώσει μόνο σαν σύνολο και ότι εκείνος που τον διαχωρίζει διαπράττει έγκλημα κατά εκατομμυρίων ανθρώπων. Η εξάλειψη αυτού του εγκλήματος δεν είναι αθέτηση λόγου, αλλά τιμή μου για την οποία είμαι περήφανος, και ένα μεγάλο ιστορικό επίτευγμα.

(Δυνατό, παρατεταμένο χειροκρότημα.)

Ούτε ο γερμανικός λαός ούτε εγώ ορκιστήκαμε στη Συνθήκη των Βερσαλλιών, αλλά εγώ ορκίστηκα μόνο για την ευημερία του λαού μου, του οποίου είμαι εκπρόσωπος και για την ευημερία όλων εκείνων που η μοίρα έχει τοποθετήσει στο δικό μας χώρο διαβίωσης και έτσι είναι άρρηκτα συνδεδεμένοι με την ευημερία μας.

(Δυνατά χειροκροτήματα.)

Η διασφάλιση της ύπαρξής του και κατά συνέπεια της ζωής του, είναι η μοναδική μου μέριμνα. Οι προσπάθειες, μιας διεθνούς ερασιτεχνικής δικαιοσύνης να κριτικάρει από την καθέδρα αυτές τις ενέργειές μου ή

να τις απορρίψει είναι ανιστόρητες και με αφήνουν, προσωπικά, παγερά αδιάφορο.

(Ξανά δυνατά χειροκροτήματα.)

Ο γερμανικός λαός με περιβάλλει με την εμπιστοσύνη του και οποιαδήποτε τέτοια προσπάθεια ξένης κριτικής ή παρέμβασης αυτή τη στάση του απέναντί μου μόνο την ενισχύει.

Κατά τα λοιπά, έχω υποβάλλει εκ των προτέρων προτάσεις για κάθε μία από τις αναθεωρήσεις. Προσπάθησα, με τον τρόπο των διαπραγματεύσεων, να καταφέρω και να εξασφαλίσω ό,τι ήταν απολύτως απαραίτητο. Αυτό το έχω καταφέρει σε αρκετές περιπτώσεις. Σε άλλες περιπτώσεις, δυστυχώς, η προθυμία μου για διαπραγμάτευση και συχνά ίσως και η περιορισμένη έκταση των αιτημάτων μου και η μετριοπάθεια των προτάσεών μου, εκλήφθηκαν σαν αδυναμία και απορρίφθηκαν. Κανείς δεν λυπήθηκε περισσότερο γι’ αυτό από εμένα. Στη ζωή όμως των λαών υπάρχουν ανάγκες, οι οποίες αν δεν μπορούν να εκπληρωθούν με ειρηνικό τρόπο, τότε πρέπει να εκπληρωθούν μέσω της δύναμης. Αυτό μπορεί να είναι λυπηρό, αλλά ισχύει τόσο για τη ζωή του κάθε πολίτη όσο και για τη ζωή της κοινότητας.

Αναμφισβήτητα, υπάρχει κάποια αλήθεια στο αξίωμα ότι το πείσμα του ατόμου ή ακόμα και η κακή θέληση ατόμων ή κοινοτήτων δεν πρέπει, εξ ανάγκης, να έρχονται σε αντίθεση με το ευρύτερο κοινό καλό.

Και στην Πολωνία είχα υποβάλλει λογικές προτάσεις. Όχι μόνο απορρίφθηκαν, αλλά αντιθέτως οδήγησαν στη γενική κινητοποίηση αυτού του κράτους με σκεπτικό που δείχνει ξεκάθαρα ότι η μετριοφροσύνη των προτάσεών μου θεωρήθηκε επιβεβαίωση της αδυναμίας μου και εν τέλει ακόμη και του φόβου μου.

Στην πραγματικότητα, αυτές οι προηγούμενες εμπειρίες θα πρέπει να κάνουν κάποιον να αποφεύγει να παρουσιάσει περισσότερες αιτιολογημένες και σταθμισμένες προτάσεις. Ωστόσο, αυτές τις μέρες διάβασα σε ορισμένες εφημερίδες ότι κάθε προσπάθεια ειρηνικής διευθέτησης των σχέσεων μεταξύ Γερμανίας αφενός και Αγγλίας και Γαλλίας αφετέρου ήταν εξαρχής καταδικασμένη σε αποτυχία και ότι μια πρόταση προς αυτή την κατεύθυνση απλώς αποδεικνύει ότι φοβάμαι μια επικείμενη κατάρρευση της Γερμανίας και ότι κάνω μια τέτοια προσφορά μόνο από δειλία ή ένοχη συνείδηση.

(Γέλιο.)

Και έτσι, καθώς συνεχίζω να αποκαλύπτω τις σκέψεις μου σχετικά με αυτό το θέμα, αυτό το παίρνω πάνω μου, κινδυνεύω να φανώ δειλός ή απελπισμένος στα μάτια αυτών των ανθρώπων. Μπορώ να το κάνω αυτό γιατί αυτοί οι άθλιοι συγγραφίσκοι δεν θα είναι αυτοί που θα γράψουν την ιστορία, δόξα τω Θεώ, αλλά το έργο της ζωής μου θα μιλήσει από μόνο του,...

(Δυνατά χειροκρατήματα.)

...και επειδή μου είναι εντελώς αδιάφορο ποιά είναι η κρίση αυτών των ανθρώπων για μένα αυτή τη στιγμή. Το κύρος μου είναι αρκετά μεγάλο για να μου επιτρέψει κάτι τέτοιο.

(Δυνατή επιδοκιμασία.)

Η περαιτέρω εξέλιξη των γεγονότων θα αποδείξει εάν οι σκέψεις που θα απαριθμήσω αμέσως οφείλουν τη σύλληψή τους στον φόβο και την απόγνωση.

(Μπράβο!)

Σήμερα το μόνο που μένει να κάνω είναι να εκφράσω τη λύπη μου που αυτοί οι άνθρωποι, που δεν χορταίνουν από τον πόλεμο, δεν μπορούν να σβήσουν τη δίψα τους για αίμα βρισκόμενοι πραγματικά στον τόπο όπου διεξάγεται ο πόλεμος...

(πολύ σωστά!)

...και ακόμη και στο παρελθόν, δεν βρίσκονταν εκεί όπου έπεφταν οι πυροβολισμοί. Καταλαβαίνω πολύ καλά, ότι υπάρχουν ενδιαφερόμενοι, που κερδίζουν πολύ περισσότερα από έναν πόλεμο παρά από μια ειρήνη, και καταλαβαίνω επιπλέον ότι για κάποιους συγκεκριμένους διεστραμμένους διεθνείς δημοσιογράφους, είναι πιο ενδιαφέρον να κάνουν αναφορές για κάποιο πόλεμο παρά να περιγράφουν τα γεγονότα σε καιρό ειρήνης ή πόσο μάλλον τα πολιτιστικά επιτεύγματα μιας ειρήνης, που δεν εκτιμούν και δεν καταλαβαίνουν· και τέλος, μου είναι ξεκάθαρο, ότι ένας συγκεκριμένος εβραϊκός διεθνής καπιταλισμός και η δημοσιογραφία δεν νοιώθουν καθόλου τους λαούς των οποίων τα συμφέροντα υποτίθεται ότι εκπροσωπούν. Μάλλον, αυτοί οι βάνδαλοι της ανθρώπινης κοινωνίας που αναζητούν δόξα θεωρούν τον εμπρησμό σαν το μεγαλύτερο επίτευγμα της ζωής τους.

Νομίζω όμως ότι πρέπει να υψώσω τη φωνή μου και για έναν άλλο λόγο. Όταν σήμερα διαβάζω ορισμένα όργανα του διεθνούς Τύπου ή ακούω τις ομιλίες διάφορων, θερμόαιμων εξυμνητών του πολέμου, τότε νομίζω ότι μπορώ να μιλήσω και να απαντήσω εκ μέρους αυτών, που αναγκάζονται να αποτελούν τα ζωντανά στοιχεία για την πνευματική κατοχή αυτών των πολεμικών στόχων – εκείνα τα ζωντανά στοιχεία στα οποία ανήκα κι εγώ για πάνω από τέσσερα χρόνια σαν άγνωστος στρατιώτης στη διάρκεια του μεγάλου πολέμου. Ακούγεται πραγματικά μεγαλειώδες όταν ένας πολιτικός ή δημοσιογράφος βγαίνει και διακηρύσσει με λαμπερούς όρους, την ανάγκη να απαλλαγούμε από ένα καθεστώς σε μια άλλη χώρα στο όνομα της δημοκρατίας ή κάτι τέτοιο. Η εφαρμογή όμως αυτών των ένδοξων συνθημάτων φαίνεται σαφώς διαφορετική. Σήμερα γράφονται άρθρα

σε εφημερίδες, που είναι βέβαιο ότι θα εμπνεύσουν ενθουσιώδη αναγνώριση σε ένα ευκατάστατο αναγνωστικό κοινό. Ωστόσο, η υλοποίηση των απαιτήσεων που περιέχονται σε αυτά είναι πολύ λιγότερο εμπνευσμένη. Δεν θα συζητήσω τη δύναμη της κρίσης ή τις διανοητικές ικανότητες αυτών των ανθρώπων εδώ. Ό,τι κι αν γράψουν όμως, δεν θίγεται η πραγματική ουσία ενός τέτοιου επιχειρήματος. Πριν από την πολωνική εκστρατεία, αυτοί οι συγγραφίσκοι δήλωναν ότι το γερμανικό πεζικό μπορεί να μην είναι κακό, αλλά τα τεθωρακισμένα – ειδικά οι μηχανοκίνητες μονάδες – ήταν κατώτερες και αναμφισβήτητα θα αποτύγχαναν παταγωδώς σε κάθε αποστολή. Τώρα, μετά τον αφανισμό της Πολωνίας, οι ίδιοι άνθρωποι γράφουν αναίσθητα, ότι ο Πολωνικός στρατός κατέρρευσε μόνο λόγω της δύναμης των γερμανικών τεθωρακισμένων και των υπόλοιπων μηχανοκίνητων μονάδων που ανήκαν στο Ράιχ αλλά αντιθέτως το γερμανικό πεζικό κατά ένα πραγματικά αξιοσημείωτο τρόπο ήταν χειρότερο και σε κάθε συμπλοκή με τους Πολωνούς, έχασε. «Σε αυτό,» – έγραψε στην κυριολεξία ένας από αυτούς τους συγγραφείς – «μπορούμε δικαίως να δούμε ένα παρηγορητικό σημάδι για τη διεξαγωγή του πολέμου στη Δύση και ο Γάλλος στρατιώτης θα το λάβειυπόψη».

(Γέλιο.)

Κι εγώ το ίδιο πιστεύω, στο βαθμό που πραγματικά βλέπει τόσα πράγματα και είναι σε θέση να τα θυμηθεί αργότερα. Κατά πάσα πιθανότητα, τότε θα θέλει να τραβήξει από τα αυτιά αυτόν τον στρατιωτικό προφήτη. Δυστυχώς, πιθανότατα δεν θα μπορέσει να το κάνει αυτό, γιατί αυτοί οι άνθρωποι ποτέ δεν ρισκάρουν να δοκιμάσουν την ανωτερότητα ή την κατωτερότητα του γερμανικού πεζικού προσωπικά στο πεδίο της μάχης, αλλά απλώς την περιγράφουν απ' τα εκδοτικά γραφεία τους. Έξι βδομάδες – α, όχι – δεκατέσσερις μέρες καταιγιστικού πυρός θα αρκούσαν για να καταλήξουν γρήγορα σε διαφορετικά συμπεράσματα αυτοί οι προπαγανδιστές του πολέμου. Μιλάνε πάντα για απαραίτητα περιστατικά στην παγκόσμια πολιτική, αλλά δεν γνωρίζουν τίποτα για τη στρατιωτική πορεία των πραγμάτων. Μόνο που εγώ τα ξέρω καλύτερα και γι' αυτό θεωρώ καθήκον μου να μιλήσω εδώ, ακόμη και με τον κίνδυνο αυτοί οι πολεμοκάπηλοι να ερμηνεύσουν ξανά την ομιλία μου σαν έκφραση του φόβου μου και σαν ένα σύμπτωμα του βαθμού της απελπισίας μου.

Γιατί να γίνει τώρα ο πόλεμος στη Δύση; Για την αποκατάσταση της Πολωνίας; Η Πολωνία της συνθήκης των Βερσαλλιών δεν θα ξαναχτιστεί ποτέ!

(Δυνατά χειροκροτήματα.)

Αυτό το εγγυώνται δύο από τα μεγαλύτερα κράτη του κόσμου. Η οριστική διαμόρφωση αυτού του χώρου, το ζήτημα της αποκατάστασης

ενός πολωνικού κράτους, είναι προβλήματα που δεν μπορούν να επιλυθούν μέσω του πολέμου στη Δύση, αλλά μάλλον αποκλειστικά από τη Ρωσία αφενός και τη Γερμανία από την άλλη. Εξ άλλου, οποιοσδήποτε αποκλεισμός αυτών των δύο δυνάμεων από τις εν λόγω περιοχές δεν θα οδηγήσει στη δημιουργία ενός νέου κράτους, αλλά στην ολοκλήρωση του χάους. Τα προβλήματα που πρέπει να επιλυθούν εκεί δεν λύνονται στο τραπέζι των διασκέψεων ούτε στα γραφεία των συντακτών, αλλά μόνο μέσω μιας εργασίας δεκαετούς διάρκειας. Δεν αρκεί μόνο λίγοι πολιτικοί, που τελικά δεν ενδιαφέρονται για την τύχη των πληγέντων, να μαζεύονται και να παίρνουν αποφάσεις αλλά είναι απαραίτητο κάποιος, ο οποίος ο ίδιος συμμετέχει στη ζωή αυτών των περιοχών, να αναλάβει το έργο της αποκατάστασης μιας πραγματικά διαρκούς κατάστασης εκεί. Οι δυτικές δημοκρατίες δεν έχουν κάνει τίποτα, τουλάχιστον τον τελευταίο καιρό, για να αποδείξουν την ικανότητά τους στη δημιουργία τέτοιων εύρυθμων καταστάσεων. Το παράδειγμα της Παλαιστίνης αποδεικνύει επαρκώς ότι είναι καλύτερο να ασχολείται κανείς με τρέχοντα προβλήματα και να τα λύνει με λογικό τρόπο, παρά να απασχολεί τον εαυτό του με προβλήματα που εμπίπτουν στα ζωτικά συμφέροντα και τις σφαίρες συμφερόντων άλλων λαών και τα οποία σίγουρα μπορούν να τα διαχειριστούν καλύτερα. Πάντως, η Γερμανία στο προτεκτοράτο της, της Βοημίας και της Μοραβίας όχι μόνο εξασφάλισε την ειρήνη και την τάξη αλλά, πρωτίστως, έθεσε τα θεμέλια μιας νέας οικονομικής άνθησης και μιας ολοένα και μεγαλύτερης κατανόησης μεταξύ των δύο εθνών. Η Αγγλία θα έχει ακόμα πολλά να κάνει, μέχρι να μπορεί να δείξει παρόμοια αποτελέσματα στο Παλαιστινιακό προτεκτοράτο της.

(Δυνατά χειροκροτήματα.)

Παρεμπιπτόντως, γνωρίζουμε πολύ καλά ότι θα ήταν παράλογο να καταστρέψουμε εκατομμύρια ανθρώπινες ζωές και να ξοδευτούν εκατοντάδες δισεκατομμύρια υλικής αξίας προκειμένου να ξαναχτίσουμε μια δομή η οποία ήδη από την αρχή της σύστασής της από όλους τους μη - Πολωνούς χαρακτηριζόταν ως αποτυχία. Επομένως, ποιος είναι τότε ο λόγος; Μήπως η Γερμανία έχει διατυπώσει οποιαδήποτε απαίτηση στην Αγγλία, που να απειλεί τη βρετανική παγκόσμια αυτοκρατορία ή να θέτει υπό αμφισβήτηση την ύπαρξή της; Όχι, το αντίθετο, ούτε στη Γαλλία ούτε στην Αγγλία δεν έχει απευθύνει η Γερμανία τέτοιου είδους απαιτήσεις.

Εάν όμως αυτός ο πόλεμος γίνει μόνο για να δοθεί στη Γερμανία ένα νέο καθεστώς, δηλαδή για να συντρίψει το σημερινό Ράιχ και έτσι να δημιουργήσει νέες Βερσαλλίες, τότε εκατομμύρια άνθρωποι θα θυσιαστούν άσκοπα, γιατί το γερμανικό Ράιχ δεν θα διαλυθεί, ούτε θα προκύψουν νέες Βερσαλλίες.

(Θυελλώδης επιδοκιμασία.)

Αλλά ακόμα κι αν αυτό πετύχαινε μετά από έναν πόλεμο τριών, τεσσάρων ή οκτώ ετών, τότε αυτές οι νέες Βερσαλλίες θα γινόταν και πάλι η πηγή νέων συγκρούσεων για τα επόμενα χρόνια. Σε κάθε περίπτωση, μια διευθέτηση των προβλημάτων του κόσμου αγνοώντας τα ζωτικά συμφέροντα των ισχυρότερων λαών του δεν θα μπορούσε σε πέντε ή δέκα χρόνια να καταλήξει σε τίποτα διαφορετικό από αυτό που κατέληξε αυτή η προσπάθεια πριν από 20 χρόνια. Όχι, αυτός ο πόλεμος στη Δύση δεν θα λύσει κανένα πρόβλημα, εκτός από τα κατεστραμμένα οικονομικά λίγων βιομηχάνων όπλων και ιδιοκτητών εφημερίδων ή άλλων διεθνών κερδοσκόπων του πολέμου.

Δύο θέματα τίθενται προς συζήτηση σήμερα:

1. Η διευθέτηση των ζητημάτων που προέκυψαν από την διάλυση της Πολωνίας και

2. το πρόβλημα της αντιμετώπισης εκείνων των διεθνών φόβων που δυσχεραίνουν την πολιτική και οικονομική ζωή όλων των λαών.

Ποιοι είναι οι στόχοι της κυβέρνησης του Ράιχ όσον αφορά τη διευθέτηση της κατάστασης στα εδάφη δυτικά της γερμανικής και σοβιετικο-ρωσικής οριοθετημένης γραμμής, που αναγνωρίζονται ως γερμανική σφαίρα επιρροής;

1. Η δημιουργία συνόρων του Ράιχ που, – όπως ήδη τονίστηκε – να ανταποκρίνονται στις ιστορικές, εθνογραφικές και οικονομικές συνθήκες,

2. η αποκατάσταση της τάξης στο σύνολο του ζωτικού χώρου σύμφωνα με τις εθνικότητες, πράγμα που σημαίνει μια λύση σε εκείνα τα μειονοτικά ζητήματα που δεν επηρεάζουν μόνο αυτήν την περιοχή, αλλά επηρεάζουν σχεδόν όλα τα κράτη της νότιας και νοτιοανατολικής Ευρώπης,

3. σε αυτό το πλαίσιο, η προσπάθεια να τεθεί σε τάξη και να ρυθμιστεί το εβραϊκό πρόβλημα,

4. η ανοικοδόμηση των υποδομών και της οικονομικής ζωής προς όφελος όλων των ανθρώπων που ζουν σε αυτή την περιοχή,

5. η εγγύηση της ασφάλειας ολόκληρης αυτής της περιοχής, και

6. η ίδρυση ενός πολωνικού κράτους, του οποίου η δομή και η ηγεσία θα μας παρέχει εγγύηση ότι δεν θα γίνει μια ακόμη άλλη πηγή φωτιάς ενάντια στο Γερμανικό Ράιχ, ούτε ένα κέντρο μηχανορραφιών που στρέφονται κατά της Γερμανίας και της Ρωσίας.

Πέρα από αυτό, πρέπει να γίνει άμεση προσπάθεια εξάλειψης ή τουλάχιστον μετριασμού των άμεσων επιπτώσεων του πολέμου, δηλαδή να προσπαθήσουμε μέσω μιας πρακτικής βοήθειας να ανακουφίσουμε τον υφιστάμενο τεράστιο πόνο.

Αυτές οι εργασίες – όπως ήδη τονίσθηκε – μπορούν κάλλιστα να συζητηθούν σε ένα τραπέζι συνεδριάσεων, αλλά δεν μπορούν ποτέ να επιλυθούν εκεί. Εάν η Ευρώπη εκτιμά πραγματικά το δίκαιο και την ειρήνη, τότε τα ευρωπαϊκά κράτη θα πρέπει να είναι ευγνώμονα που η Γερμανία και η Ρωσία είναι έτοιμες να αποκαταστήσουν την ειρηνική ανάπτυξη σε αυτή την πηγή προβλημάτων και ότι αυτές οι δύο χώρες αναλαμβάνουν την ευθύνη για αυτό και κάνουν και τις απαραίτητες θυσίες. Για το Γερμανικό Ράιχ, αυτή η αποστολή σημαίνει, δεδομένου

ότι δεν μπορεί να εκληφθεί σαν ιμπεριαλιστική, μια απασχόληση για 50–100 χρόνια. Η δικαίωση αυτής της γερμανικής αποστολής βρίσκεται στην πολιτική τακτοποίηση αυτών των περιοχών καθώς και στην οικονομική τους ανάπτυξη. Τελικά, όμως, και τα δύο ωφελούν ολόκληρη την Ευρώπη.

Το δεύτερο ζήτημα, και μακράν το πιο σημαντικό κατά τη γνώμη μου, είναι η δημιουργία όχι μόνο της πεποίθησης, αλλά και της αίσθησης μιας ευρωπαϊκής ασφάλειας. Για το σκοπό αυτό είναι απαραίτητο:

1. να αποσαφηνιστούν οι στόχοι της εξωτερικής πολιτικής όλων των ευρωπαϊκών κρατών. Όσον αφορά αυτό τη Γερμανία, η γερμανική κυβέρνηση του Ράιχ είναι έτοιμη να δώσει μια πλήρη και μεστή σαφήνεια σχετικά με τις προθέσεις της για την εξωτερική πολιτική. Θέτει στην κορυφή αυτής της δήλωσης τη διατύπωση, ότι η Συνθήκη των Βερσαλλιών θεωρείται ότι δεν υπάρχει πλέον γι' αυτήν ή καλύτερα ότι η γερμανική κυβέρνηση του Ράιχ, και μαζί της το σύνολο του γερμανικού λαού δεν βλέπουν κανένα λόγο και καμιά αφορμή για μια περαιτέρω αναθεώρηση με εξαίρεση το αίτημα για τις αποικιακές κτήσεις που οφείλονται στο Ράιχ,...

(Δυνατή επιδοκιμασία.)

...δηλαδή πρώτα και κύρια την επιστροφή των γερμανικών αποικιών.

(Άλλη μια επιδοκιμασία.)

Αυτή η αξίωση για τις αποικίες βασίζεται όχι μόνο στο ιστορικό νόμιμο δικαίωμα, αλλά κυρίως στο στοιχειώδες νομικό δικαίωμα συμμετοχής στις πηγές πρώτων υλών της γης. Αυτή η αξίωση δεν είναι τελεσιγραφική και πίσω από αυτήν την αξίωση δεν στέκεται η δύναμη, αλλά η πολιτική δικαιοσύνη και η οικονομική κοινή λογική.

2. Οι απαιτήσεις για μια πραγματική άνθηση της διεθνούς οικονομίας, σε σχέση με την αύξηση του εμπορίου και των μεταφορών, προϋποθέτει την αναδιοργάνωση των εγχώριων οικονομιών ή καλύτερα της εσωτερικής παραγωγικής διαδικασίας σε μεμονωμένα κράτη. Για την διευκόλυνση όμως των ανταλλαγών αυτών των προϊόντων, πρέπει να γίνει μια νέα τάξη των αγορών και μια οριστική ρύθμιση του νομισματικού συστήματος, έτσι ώστε σταδιακά να αρθούν τα εμπόδια στο ελεύθερο εμπόριο.

3. Η πιο σημαντική προϋπόθεση όμως για μια πραγματική άνθηση της ευρωπαϊκής οικονομίας, αλλά και των οικονομιών εκτός Ευρώπης, είναι η εδραίωση μιας απολύτως εγγυημένης ειρήνης και ενός αισθήματος ασφάλειας των επιμέρους λαών. Αυτή η ασφάλεια γίνεται δυνατή όχι μόνο μέσω της τελικής κύρωσης των ευρωπαϊκών καθεστώτων, αλλά κυρίως με τη μείωση των εξοπλισμών σε ένα λογικό και επίσης οικονομικά βιώσιμο επίπεδο. Γι' αυτό το απαραίτητο αίσθημα ασφάλειας πάνω απ' όλα είναι σημαντικό μια διευκρίνιση της δυνατότητας εφαρμογής και του εύρους της χρήσης ορισμένων σύγ-

χρονων όπλων, γιατί η αποτελεσματικότητά τους είναι ικανή να χτυπήσει στην καρδιά κάθε μεμονωμένου έθνους ανά πάσα στιγμή και με αυτό θα αφήσουν πίσω τους ένα διαρκές αίσθημα ανασφάλειας. Έχω ήδη κάνει προτάσεις προς αυτή την κατεύθυνση σε παλαιότερες ομιλίες μου στο Ράιχσταγκ. Τότε απορρίφθηκαν σε μεγάλο βαθμό, μάλλον επειδή προέρχονταν από εμένα. Πιστεύω όμως, ότι το αίσθημα της εθνικής ασφάλειας στην Ευρώπη θα επανέλθει μόνο όταν η έννοια της επιτρεπόμενης και παράνομης χρήσης όπλων καθοριστεί πλήρως σε αυτόν τον τομέα μέσω σαφών διεθνών και έγκυρων δεσμεύσεων.

Όπως κάποτε η Σύμβαση της Γενεύης κατάφερε, τουλάχιστον στις σχέσεις μεταξύ πολιτισμένων κρατών, να απαγορεύσει τη θανάτωση των τραυματιών, την κακομεταχείριση των αιχμαλώτων, την καταπολέμηση των άμαχων κ.λπ., και όπως αυτή η απαγόρευση πέτυχε με τον καιρό να κερδίσει το γενικό σεβασμό, έτσι πρέπει να γίνει εξίσου δυνατός ο προσδιορισμός, της χρήσης της Πολεμικής Αεροπορίας, της χρήσης αερίων κ.λπ., των υποβρυχίων, αλλά να καθοριστεί και ο όρος «παράνομο λαθρεμπόριο πολέμου», με τέτοιο τρόπο ώστε να διαχωρίζεται από την τρομερή φύση ενός πολέμου κατά των γυναικών και των παιδιών και εν πάση περιπτώσει κατά των μη μαχητών. Η καταδίκη ορισμένων μεθόδων, από μόνη της, θα καταστήσει ξεπερασμένα ορισμένα όπλα που τότε θα έχουν γίνει περιττά. Έκανα ότι μπορούσα, ακόμα και σε αυτόν τον πόλεμο με την Πολωνία η πολεμική αεροπορία να χρησιμοποιηθεί μόνο στους λεγόμενους στρατιωτικούς στόχους είτε να εμφανίζεται μόνο όταν γινόταν μια ενεργή αντίσταση σε μία συγκεκριμένη θέση.

Πρέπει ωστόσο να είναι δυνατή η επίτευξη μιας παγκόσμιας αποδεκτής διεθνούς ρύθμισης αυτών των θεμάτων, στο πρότυπο ίσως του Ερυθρού Σταυρού. Μόνο κάτω από τέτοιες προϋποθέσεις ιδιαίτερα στην πυκνοκατοικημένη μας ήπειρο μπορεί να έρθει μια ειρήνη, απελευθερωμένη τότε από τη δυσπιστία και τον φόβο, που μπορεί να αποτελέσει τη βάση για μια πραγματική άνθηση και της οικονομικής ζωής. Νομίζω ότι δεν υπάρχει κανένας υπεύθυνος Ευρωπαίος πολιτικός, που δεν θέλει από τα βάθη της καρδιάς του την ευημερία του λαού του. Η πραγματοποίηση όμως αυτής της επιθυμίας είναι εφικτή μόνο στο πλαίσιο μιας γενικής συνεργασίας μεταξύ των εθνών αυτής της ηπείρου. Για να εξασφαλιστεί αυτή η συνεργασία, πρέπει επομένως να είναι ο στόχος του κάθε ανθρώπου που πραγματικά αγωνίζεται για το μέλλον του λαού του.

Για την επίτευξη αυτού του μεγάλου στόχου, για μία φορά, θα πρέπει τα μεγάλα έθνη αυτής της ηπείρου να συγκληθούν για να συντάξουν, να αποδεχτούν και να εγγυηθούν ένα καταστατικό σε μια συνολική διευθέτηση που θα δώσει σε όλους μια αίσθηση ασφάλειας, ηρεμίας και επομένως ειρήνης. Είναι αδύνατο μια τέτοια διάσκεψη να συγκληθεί χωρίς εκτεταμένη προετοιμασία, δηλαδή χωρίς τη διευκρίνιση μεμονωμένων σημείων και κυρίως χωρίς εκτεταμένες προπαρασκευαστικές εργασίες. Αλλά είναι εξίσου αδύνατο για μια τέτοια διάσκεψη, η οποία υποτίθεται ότι θα καθορίσει τη μοίρα αυτής της ηπείρου για τις επόμενες δεκαετίες, να λειτουργήσει κάτω από τον

βρυχηθμό των κανονιών ή ακόμα και κάτω από την πίεση της κινητοποίησης των στρατιών. Αλλά εάν αυτά τα προβλήματα ζητήσουν αργά ή γρήγορα διασαφήνιση, τότε θα ήταν πιο λογικό να προσεγγίσουμε αυτήν την λύση πριν εκατομμύρια άνθρωποι, χωρίς νόημα, αιμορραγήσουν μέχρι θανάτου και δισεκατομμύρια σε περιουσιακά στοιχεία καταστραφούν.

Η διατήρηση της σημερινής κατάστασης στη Δύση είναι αδιανόητη. Κάθε μέρα θα απαιτούνται σύντομα ολοένα και πιο πολλές θυσίες. Ίσως μια μέρα η Γαλλία να στοχεύσει για πρώτη φορά το Σααρμπρύκεν και να το κατεδαφίσει. Το γερμανικό πυροβολικό τότε, από την πλευρά του, θα εκδικηθεί και θα καταστρέψει την Μυλούζη. Η Γαλλία τότε θα θέσει την Καρλσρούη για εκδίκηση κάτω από τη φωτιά των κανονιών και η Γερμανία με τη σειρά της το Στρασβούργο. Τότε το γαλλικό πυροβολικό θα στοχεύσει το Φράιμπουργκ και το γερμανικό πυροβολικό το Κολμάρ ή το Σελεστά. Τότε θα παραταχθούν τα όπλα με το μεγαλύτερο βεληνεκές και η καταστροφή και από τις δύο πλευρές θα επιδεινώνεται όλο και βαθύτερα και αυτά που δεν μπορούν να επιτευχθούν με βλήματα μεγάλης εμβέλειας θα καταστραφούν από τα αεροσκάφη. Και όλα αυτά θα έχουν μεγάλο ενδιαφέρον για ορισμένους διεθνείς δημοσιογράφους και θα είναι επωφελή για τους κατασκευαστές αεροσκαφών, όπλων, πυρομαχικών κ.λπ., αλλά φρικτό για τα θύματα.

Και αυτή η μάχη αφανισμού δεν θα περιοριστεί στην ηπειρωτική χώρα. Όχι, θα περάσει πάνω από τη θάλασσα. Σήμερα δεν υπάρχουν πλέον νησιά.

(Δυνατά χειροκροτήματα.)

Και ο εθνικός πλούτος της Ευρώπης θα διαλυθεί από τις χειροβομβίδες και η δύναμη των λαών θα αιμορραγεί στα πεδία της μάχης. Αλλά μια μέρα θα υπάρξουν ξανά σύνορα μεταξύ Γερμανίας και Γαλλίας. Μόνο που τότε, αντί για τις ακμάζουσες πόλεις τις εκτάσεις θα τις καταλαμβάνουν πεδία με ερείπια και ατέλειωτα νεκροταφεία.

Ας ερμηνεύσουν ο κύριος Τσόρτσιλ και οι σύντροφοί του αυτές τις απόψεις μου σαν αδυναμία ή σαν δειλία. Δεν με απασχολούν οι απόψεις τους. Κάνω αυτή τη δήλωση γιατί, όπως είναι φυσικό, θέλω να γλυτώσω το λαό μου από αυτό το πόνο. Αν παρ’ όλα αυτά, επικρατήσουν οι απόψεις του κ. Τσόρτσιλ και της συνοδείας του, τότε η σημερινή μου δήλωση θα είναι η τελευταία μου. Τότε θα πρέπει να παλέψουμε! Ούτε η δύναμη των όπλων ούτε ο χρόνος θα γονατίσουν τη Γερμανία. Ο Νοέμβριος του 1918 δεν θα επαναληφθεί ποτέ στην γερμανική ιστορία. Η ελπίδα όμως για μια διάσπαση του λαού μας είναι παιδαριώδης. Ο κύριος Τσώρτσιλ μπορεί να πιστεύει ότι η Μεγάλη Βρετανία θα κερδίσει. Εγώ δεν αμφιβάλλω ούτε για ένα λεπτό ότι η Γερμανία θα κερδίσει!

(Θυελλώδεις ζητωκραυγές.)

Η μοίρα θα αποφασίσει ποιος έχει δίκιο. Μόνο ένα πράγμα όμως είναι σίγουρο, στην παγκόσμια ιστορία, ποτέ δεν υπήρξαν δύο νικητές, ενώ πολύ συχνά υπήρξαν μόνο ηττημένοι. Μου φαίνεται ότι αυτό έχει ήδη συμβεί στον τελευταίο πόλεμο.

Μακάρι εκείνοι οι λαοί και οι ηγέτες τους που συμμερίζονται αυτήν την πεποίθηση να σηκωθούν και να μιλήσουν και μακάρι αυτοί που πιστεύουν ότι ο πόλεμος είναι η καλύτερη λύση, να μη δεχθούν τη χειρονομία μου. Σαν Αρχηγός του γερμανικού λαού και σαν καγκελάριος του Ράιχ, μπορώ μόνο να ευχαριστήσω τον Κύριο Θεό αυτή τη στιγμή που μας έδωσε σαν από θαύμα την ευλογία του σε αυτόν τον πρώτο δύσκολο αγώνα μας για τα δικαιώματά μας και να τον παρακαλέσω να επιτρέψει σε μας και σε όλους τους άλλους να βρούμε το σωστό μονοπάτι έτσι ώστε όχι μόνο για το γερμανικό λαό αλλά και για ολόκληρη την Ευρώπη να τους δοθεί μια νέα ευκαιρία για την ειρήνη.

(Οι βουλευτές σηκώνονται από τις θέσεις τους και χειροκροτούν επανειλημμένα τον Αρχηγό.)

Πρόεδρος Γκέρινγκ: Αρχηγέ μου! Δείξατε τη θέση της κυβέρνησης του Ράιχ για τα προβλήματα του αγώνα, αλλά κυρίως για τα προβλήματα της ειρήνης. Αυτή η δήλωση δείχνει όλη τη μεγαλοπρέπεια του πολιτικού, όπως και οι πράξεις των τελευταίων λαμπρών εβδομάδων έδειξαν όλη τη δύναμη και το μεγάλο θάρρος του εξαιρετικού στρατιώτη.

Εάν σήμερα ο εχθρός πιστεύει ότι μπορεί να δημιουργήσει ρήγμα ενάντια σε αυτόν τον ηγέτη που αγαπάει πολύ ο γερμανικός λαός, εναντίον αυτού του πολιτικού που θαυμάζει ο γερμανικός λαός και εναντίον αυτού του πρώτου στρατιώτη που τον σέβεται ο γερμανικός λαός, μέσω προπαγάνδας φυλλαδίων, μέσω γελοίων απαιτήσεων, αυτό δείχνει ότι δεν γνωρίζουν τον γερμανικό λαό ή τουλάχιστον δεν θέλουν να τον γνωρίσουν. Πού, σε ποια εποχή και από ποιον λαό αγαπήθηκε τόσο πολύ ένας ηγέτης από τον λαό του, πού ένας λαός εμπιστεύτηκε τον ηγέτη του τόσο τυφλά;

Σήμερα, Αρχηγέ μου, ο λαός είναι πιο ενωμένος από ποτέ γύρω σου. Ό,τι και να ζητήσεις από αυτόν τον λαό, θα τα δώσει όλα με τυφλή πίστη. Θα ακολουθήσει τον Αρχηγό με τυφλή πίστη. Η ενότητα της Γερμανία σήμερα είναι σαν ένας χαλύβδινος ογκόλιθος, σαν κάρβουνα στη φωτιά των μεγάλων γεγονότων. Ο λαός θα πάει εκεί, Αρχηγέ μου, και θα βαδίσει όπου τον κατευθύνεις, είτε προς την επιθυμητή ειρήνη, αλλά και προς την πιο αποφασιστική αντίσταση!

(Ορμητικές ζητωκραυγές.)

Αλλά ποτέ εμείς, ο γερμανικός λαός, δεν εκφράσαμε τη θέλησή μας πιο χαρούμενα, με μεγαλύτερη αυτοπεποίθηση και πιο αποφασιστικά: Αρχηγέ διέταξε, εμείς ακολουθούμε!

(Οι βουλευτές σηκώνονται και αποδίδουν θυελλώδη φόρο τιμής στον Αρχηγό.)

Η συνεδρίαση ολοκληρώνεται.

(Οι βουλευτές τραγουδούν τον εθνικό ύμνο.)

(Η συνεδρίαση έληξε στις 13:30)

Ούτε ο γερμανικός λαός ούτε εγώ έχουμε ορκιστεί στη Συνθήκη των Βερσαλλιών, αλλά εγώ έχω ορκιστεί μόνο για την ευημερία του λαού μου, του οποίου είμαι εκπρόσωπος.

Αδόλφος Χίτλερ!